செந்தமிழ் தொகுதி 1923-24
[illegible]

3L
Rb5ஙூ211, N79ம.
N23·14·1
156732

955

26 MAY 1924

Regd. No. M. 916.

THE VEDANTA DIPIKA
வேதாந்த தீபிகை.

ருத்ரோத்காரி௵,
1923—1924.
ஸம்புடம் 14.

ஐப்பசி௴.
OCTOBER.
ஸஞ்சிகை 1.

பத்ராதிபர்.
கடாதூர்
ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,
பி.ஏ., பி.எல்.

கார்யதரிசி.
ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவ
அய்யங்கார், எம். ஏ.

விஷய ஸூசிகை.

1. விஜ்ஞாபனம்— 1
2. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் 2
3. தாதாசார்யர்—ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவய்யங்கார். 4
4. ஆபோசனமும், ப்ராணாஹுதியும்.—ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவய்யங்கார் 7
5. குருபரம்பரைகளின் பராமர்சம்.—ஆ. ரங்கஸ்வாமி ஸரஸ்வதி. 13
6. குருகுலவாஸம்.—ஸ்ரீசைலதாதாசாரியர். 17
7. பூதயா.—புத்தங் கோட்டகம், ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர். 21
8. நீதிஸ்லோகங்கள்.—ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார். 25
9. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அவர்களின் லக்ஷணங்களும்.
பண்டிதபூஷணம். சே. நரஸிம்மாசார்யர். 28
10. ஸ்ரீபாகவததனிச்லோகீ—பண்டிதபூஷணம் சே. நரஸிம்மாசாரியர். 33
11. ஜீவன்களும் மோக்ஷமும்—வி. க்ருஷ்ணமாசாரியர். 37

வருஷச்சந்தா ரூ. 3—0—0.] [ஸஞ்சிகை 1 அணா 4.

ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் ஸம்மானம்.

இந்த கைங்கர்யத்தை உத்தேசித்து மஸூலிபட்டணம் ராவ்ஸாஹிப் டி. எஸ் ஸ்ரீநிவாஸராகவாசாரியார் ஸ்வாமியால் ஒருபண்டு ஏர்ப்பாடுசெய்யப்பட்டு அதின் வ்ருத்யம்சத்திலிருந்து,கொடுக்கப்பட்ட விஷயத்தில் எழுதிஅனுப்பிக்கப்பட்டமுதல்தரமானவியாஸத்துக்கு ரூபாய்பதினைந்து ஸம்மானமாக கொடுத்து வித்யாபிவ்ருத்தியை அந்தஸ்வாமி செய்துவருவது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம் - இவ்வருஷம், ஸ்ரீ சாந்தோக்யோபநிஷத்தில்ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவித்யைகளின் ஸ்வரூபம் 'ஆகாரம்' என் அதுகளைதத்காலம் ஆசரிக்கமுடியாது என்றும் விஷயத்தைக்குறித்து வியாஸம்எழுதப்படவேணும். வியாஸம் எளிதானதமிழில்எழுதப்பட்டு, ப்ரமாணங்களை கீழ்குறிப்புகளாக கொடுக்கவேணும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதப்படும் ச்லோகங்களுக்கும் வாக்யங்களுக்கும் கூடவேதமிழில் அர்த்தமும் எழுதிவிடவேணும், அபேக்ஷகர்கள் இந்த விஷயத்தைக்குறித்துவ்யாஸம் எழுதி அதை வருகிற டிசம்பர் மீ 5வ‌க்குள் அடியேனுக்கு வந்துசேரும்படி அனுப்பவேணும். வ்யாஸத்துடன் அவரவர்கள் ஸொந்தமாய், பிறருடையஒத்தாசையன்றியே எழுதப்பட்டதுஎன்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு,தங்களுடைய ஆசார்யனிடமிருந்தோ,அல்லது அவர்களிருக்குமூரிலுள்ள பெரியமனுஷ்யர்களிடமிருந்தோ, 'இந்தவ்யாஸம் இவரால் பிறர்உதவியன்றி எழுதப்பட்டது' என்று ஒருஅத்தாக்ஷிபத்ரமும் அனுப்பப்படவேணும். வ்யாஸங்களை சோதித்து முதல்தரம்என்று தீர்மானிக்கப்படும் வ்யாஸத்துக்கு ரூ 15 இனும் கொடுக்கப்படும். இவ்வருஷம் டிசம்பர்மீ கடைசியில் கூடப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தஸபையின் 13 வது வார்ஷிகஸங்கத்தின் அக்ராஸனாதிபதியால் இந்த ஸம்மானம்கொடுக்கப்படும். இந்த ஸம்மானம்வார்ஷிக ஸங்கத்தில் கொடுக்கப்போகிறபடியால்ஸம்மானம் பெரும் ஸ்வாமிக்கு விசேஷ கௌரவம் ஏற்படும். அந்த வியாஸமும் தீபிகையில்பிரசுரம் செய்யப்படும். ஆகையால் அபேக்ஷகர்கள் ச்ரத்தையாய் எழுதி அனுப்பவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

காா்யதர்சி.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, நாகபட்டணம்.

ஸ்ரீஸாததூ ஐப்பசிமீ 2வ நாகப்பட்டணத்திலுள்ள ஸபையின் மெம்பர்களால் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸந்நிதியில் ஒரு ஸபை கூட்டப்பட்டது. கனம். ஸப்ஜட்ஜ், அவர்கள் அக்ராஸனம் வஹித்தார். கார்யதர்சி 16—9—23-ல் ஸபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டதைப்பற்றியும், வேதாந்த தீபிகை வரவழைக்கப்பட்டதைப்பற்றியும் பேசிமுடித்தவுடன், கீழச்சேரி, வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஆசார்யபரம்பரையைப்பற்றியும், ஸ்ரீ தேசிகனுடைய அவதாரத்தைப்பற்றியும், உபந்யாஸம் செய்தார். உபந்யாஸம் செய்த ஸ்வாமிக்குக் கதிர்சால்வையுடன் தகுந்த ஸம்மானம் செய்தபிறகு ஸ்ரீ தேசிகனை வீதியில் எழுந்தருளப்பண்ணி மறுபடி ஸந்நிதிக்கு ஸ்ரீ தேசிகன் எழுந்தருளினபிறகு ஸபையோர்கள் எல்லாரும் கலைந்தார்கள். அடுத்த ச்ரவணம் 15—11—23 வருகிறதால் அன்று ஸ்ரீ தேசிகனுடைய அவதாரத்தைப்பற்றிய உபந்யாஸம் கீழச்சேரி, வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால் பூர்த்திசெய்யப்படும்.

நாகபட்டணம்.
25—10—23

R. க்ருஷ்ணமாசாரியன்,
கார்யதர்சி.

ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஸந்நிதி.

பட்டுக்கோட்டைக்கடுத்த மேல்புறத்தில் ஒருமைல் தூரத்தில் ஒருக்ராமத்தில் ஒரு பெருமாள்கோவிலிருக்கிறது. அதில் ஸ்ரீ ரங்கநாதன், ஸ்ரீனிவாஸன், ஸ்ரீராமன் முதலான மூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கோவிலுக்கு, 40-வேலிநிலம் 1000-ரூபாய்கள் வரும்படியுள்ளஜவேஜியிருந்தும் மனுஷ்யர்களுடைய கவனக்குறைவால் பாழடைந்து கிடக்கிறதாம். பட்டுக்கோட்டையில் எவ்வளவோ பெரியமனுஷ்யர்களிருந்தும் இதைக்கவனியாமலிருப்பது ஆச்சரியம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— கடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி. ஏ., பி. எல்.

கார்யதர்சி:— ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், எம். ஏ.

ஸம்புடம் 14.] ருதிரோத்காரிவருஷ, ஐப்பசிமீ. [ஸஞ்சிகை 1.

"ஸ்ரீ ஸர்வ நக்ஷத்ரம் தர்மவர்ணம் ரவிகர தளவத்காந்தம் ஊர்த்வம் .
வக்ஷஸ்தல்ஸ்த்ராஸ்தா நநாம் விஜயஸகோ திருஷ்ணோ மே நவத்யா".

[ஸ்ரீபாகவதம்-1-9-28.

விஜ்ஞாபனம்.

தீபிகையின் பதின்மூன்றாவது வயது சென்ற புரட்டாசியுடன் முடிவாகி இந்த ஐப்பசிமுதல் பதினான்காவது வயது ஆரம்பமாகிவிட்டது. இந்தத் தீபிகை சென்ற வருஷத்தில் திவ்யப்ரபந்தத்தின் பெருமையை எடுத்துக்காட்டியும், ஆழ்வார்கள் பகவானை அனுபவித்த விதத்தைப் பிரதிபாதித்தும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தும், ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் மேனாட்டுக் கல்வியாலுண்டாகும் குயுக்திகளை நிராகரித்தும், புத்தி மோகத்தால் மதத்தைவிட்டு மாறி மறுபடி திரும்புகிறவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபாயம் கல்பித்தும், மனுதர்மசாஸ்த்ரம் விசிஷ்டாத்வைதத்தையே கருத்தாகக்கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று காட்டியும், கீர்வாண த்ராவிட வால்மீகிகளுக்குப் பரஸ்பர விஷயஸ்வாரஸ்யத்தை எடுத்துக்கூறியும், ஆராய்ச்சியில் அபேக்ஷையுள்ளவர்களுக்கு ப்ரஸாதம் உண்டாகும்படி விஷயப்ரதானம் செய்தும், கீர்வாணபாஷையில் பரிசயமில்லாதவர்களுக்கு அதிலிருக்கும் அம்ருதத்தின் ருசியை அனுபவிக்கும்படி தமிழில் அதை மொழிபெயர்த்தும், ஸஹ்ருதயர்களுடைய மனதை ரஞ்ஜிக்கும்படி செய்துகொண்டு தன்னுடைய பதின்மூன்றாவது வயதை ஸார்த்தமாய்க்கழித்தது.

இப்போது பதினொன்காவது வயது பிறந்ததும், தன்னை அபிமானிப்பவர்கள் பலருமுண்டாவார்கள் என்ற எண்ணத்தால் ஆக்ருதிபூரித்து, தோற்றம் மாறி மேனியுண்டாகி சோபையுடன் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஆகர்ஷகமாய்த், தான் லோகத்துக்கு உபயோகமாக இருக்கவேணுமென்று வேதாந்த விஷயமான வ்யாஸங்களுடன் இதிஹாஸ புராணங்களிலுள்ள நீதியையும், ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட தர்மம், ஆசாரம், ஸம்ஸ்காரம், முதலியவைகளின் ஸ்வரூப ஸ்வாரஸ்யங்களையும், குருபரம்பரையின் பராமர்சங்களையும், மற்ற மத விஷயமான ஆராய்ச்சியையும் ப்ரகடனம் செய்து கொண்டு ஸஹ்ருதயர்களுக்கு ப்ரியமுண்டாகவேணுமென்று அவதாரணம் செய்கிறுள்.

(1) ருசியுள்ள பதார்த்தத்தை ஒருவராகச் சாப்பிடக்கூடாது, என்னும் ந்யாயப்படி இந்த ஆனந்தத்தை மெம்பர்கள் மாத்ரம் அநுபவிக்காமல் தங்களுடைய ஸ்நேகிதர்களையும் இன்னும் தெரிந்தவர்களையும் தூண்டித் தீபிகையை க்ரஹித்து அநுபவிக்கும்படி செய்யவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

இந்த ப்ரயத்னத்தை மெம்பர்களனைவரும் ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

காரியதர்சி.

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

தீபிகையின் பதினொன்காவது ஆண்டு.

‘ ஏதி ஜீவந்த மாநந்தோ நரம் வர்ஷஶதாதபி ’ (உயிருடன்பிழைத்திருப்பவனுக்கு நூறுவர்ஷங்களுக்குப் பிறகாவது ஆநந்தமுண்டாகும்) என்று சிறியதிருவடி அசோகவநத்தில் பிராட்டியைத் தேற்றினர். இந்த மங்களகரமான புராதனப்பேச்சை யவலம்பித்தே நமது தீபிகையும் அநங்யப்ரயோஜனராய் உழைத்த அதன் அத்யக்ஷர்களால் வெகு உபரோதங்களுக்கிடையே ப்ராணன்மட்டும் மிகுதியாம் நிலையிலும் இப்பதின்மூன்று வர்ஷங்களாகக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்துவிட்டது; தற்போதிருக்கும்நிலைமையில் இனி இதற்குப் போஷணமும் கொஞ்சம் விசேஷமாக ஏற்பட்டு, இது தன் கைங்கர்யத்தை முன்னிலும் அதிக ஊக்கத்துடன் நடத்தி, பகவத்க்ருபையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தின் சாச்வதமான நன்மைகளைப் பெருக்குவதற்கு முக்கிய ஸாதனமாகுமென்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

(1) ... ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத

186732

இக்காலத்தில் ஸமூஹபலந்தான் ப்ரயோஜனப்படக்கூடியது. மனிதன் ஸ்வபாவத்தில் பிறரோடுகூடியல்லது வாழமுடியாதவன். பழைய பாரதவர்ஷத்தைப் போலன்றியே நாநாதேசத்தவரும் பலவிதமதஸ்தர்களும் பலவிதஆதியங்களையுடையவரும் இக்காலத்தில் நமதுநாட்டிற்சேர்ந்து வஸிக்கவேண்டியிருக்கிறது. காலவசத்தால் வைதிகமதஸ்தர்களுக்குள்ளும் நம்மவர்களுக்குள்ளும் வைமனஸ்யங்களும் வித்யாஸங்களும் பெருகிக்கொண்டே வந்துவிட்டதைப்பற்றி வருந்தாதவரில்லை. ஆனால் அதற்குப் பரிஹாரம் நம்மிடமேயுள்ளதென்றறிந்து அநுஷ்டிப்பவர் இன்னமுஞ் சிறுபதொகையினரே. தம்மளவிலும் தம்மைச்சேர்ந்த ஆசார்ய, சிஷ்ய, புத்ரபித்ராதிகளளவிலும், பாதிரியார் பார்க்குஹார் Farquhar போன்ற ஐரோப்பியராலும் வியப்புடன் ச்லாகிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயானது குன்றாமல் விகஸிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் யாவரும், தமது உஜ்ஜீவனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தின் உஜ்ஜீவனத்தைப்பற்றியே யுள்ளதென்பதைக் கணிசிக்கக் கடவர்கள். எனவே ‘ தஸ்மிந் க்ஷண ஸ்வபேஹ ஸாக்ஷித் ’ (அந்த வ்யாஜத்தினுல் தன்னையும் ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறுன்) என்கிற ந்யாயப்படி, ஆசார்யஸ்தாநாதிகளை வஹிக்கும் மடாதிபதிகள் பரமைகாந்திகள், லௌகிகச்ரேஷ்டர்கள், ஸாதாரண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உட்படயாவரும் ஏகோபித்து நமது ஸமூஹத்தின் பொது அபிவ்ருத்தியின் பொருட்டுத் தங்கள் தங்கள் அளவில் முன்வந்து ஒன்றுசேர்ந்து உழைத்தாலல்லது தந்தாமுடைய ப்ரத்யேகமான ச்ரேயஸ்ஸுக்கும் க்ருஷிபண்ணவராகார். இந்த நீதியானது ப்ரணவம்முதலியவற்றின் அர்த்தத்தை அறிந்து அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளங்குமேயாயினும், அத்தகைய அநுபவமுள்ளவர்கள் இப்போது வெகு துர்லபராய்விட்டார்கள். இம்மந்த்ராதிகளைக் கற்றதின் ப்ரயோஜநம் ஸ்வகார்ய ப்ரவ்ருத்தியிலும் தற்பெருமையிலும் மட்டும் முடிவதென்று ஏசுகிறவர்களுக்கு இடம் நிரம்பக் கிடைத்துவிட்டது. ஐச்வர்யவான்களும் லௌகிகப்ரபுக்களும் தமக்குச் சிலகாலம்நடக்கும்செல்வாக்குக்களில் பரவசராய்த் தாம் ஒருஸமூஹத்தைச்சேர்ந்தவரே யென்பதையும், ஸமூஹபலம்தான் நிலையுள்ள உண்மையான பலமென்பதையும் மறந்துவிடுகிறார்கள். மற்றைச்சாதியாரும் கூட்டத்தவரும் அவரவர்களுடைய ஸமூஹத்தைப் பலப்படுத்தி அதன் வழியாய் ஸகலத்தையும் ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறதைக் கண்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆலஸ்யம் விடாமலிருப்பது ச்லாகிக்கத்தக்கதல்ல. தான் பிறந்து வளர்ந்தஜாதியையாவது ஸமூஹத்தையாவது விடுத்துப் பிறர்கூட்டத்திற்போய்ச் சேர்ந்து பெருமையடையலாமென்று நினைப்பதும் பலனற்றதென்பதைக் காலவ்ருத்தாந்தங்களைக் கவனிப்பவர்கள் நன்குயறிவார்கள். எந்த முகத்தால் ஆராய்ந்தாலும், ந்யாயமான மார்க்கங்களில் நாம் நமது ஸமூஹபலத்தையும் ஸமூஹ உணர்வையும் பெருக்கவேண்டியது இன்றியமையாத கடமையாயிருக்கிறது. ஸர்வபூதங்களையும் பகவானுடைய உடைமையாகக் காணவே

ண்டுமென்று முதற்பாடமாகப் படிப்பிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்மம் இக்கார்யத்துக்கு எவ்வளவு உன்னதமான லக்ஷ்யத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறதென்பதை நம்மவர் நன்குணர்வாராக.

இந்த லக்ஷ்யத்தைப் பலமுகங்களால் இடைவிடாமல் நம்மவர் முன் உலாவச் செய்வதும், இதன் பெருமைஉள்ளபடி தோன்றுவதற்காகப் பிறர் கூற்றுக்களையும் ப்ரவ்ருத்திகளையும் அநுவதித்துச் சீர்தூக்குவதும், நம்மவர்களுடைய அபிப்ராயாதிகளை நம்மவர் பரஸ்பரம் அறியச்செய்வதும், பலவிடங்களில் நடக்கும் நமது ஸமூஹ ஸம்மேளனங்களின் ப்ரவ்ருத்திகளைப்ரகாசப்படுத்துவதும், பொதுநன்மைக்கும் நமது ச்ரேயஸ்ஸுக்கும் விரோதிகளான தடைகள்நேரிடும்போது அவற்றைக் கண்டித்துப் பரிஹாரமுறைகளைக் கையாடத் தூண்டுவதும், நம்மவர்க்குள்ளேயே பொறுப்புள்ள ஸ்தானங்களை வஹிப்பவர்களின் கடமைகளை அவர்களுக்குப் பொது நன்மையை உத்தேசித்து உசிதஸமயங்களில் ஜ்ஞாபிப்பதும் அபூர்வங்களான ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களை யாவரும் அறியும்படி ப்ரகாசப்படுத்துவதும் இவை முதலான ஸமூஹ கைங்கர்யங்களைத் தீபிகை சென்ற வர்ஷத்திலும் சோராமல் நடத்திவந்திருக்கின்றது. இதை மஹாஜனங்களும் இப்போது முன்னைவிட அதிகமாய்த்தெரிந்து உகக்கிறார்கள் என்பதினால் தீபிகையும் இன்றும் அதிகஉத்ஸாகத்துடன் தன் கர்த்தவ்யங்களில் ஈடுபட்டுழைக்கத்தட்டில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர் யாவரும் இதன் போஷணம் தமது கடமையாயிருப்பதைமாத்திரமேயன்றி தமது நன்மைக்கு இன்றியமையாத ஸமூஹபல அபிவ்ருத்திக்குத் தீபிகையின் ஸம்ரக்ஷணம் ஒரு சிறந்த ஸாதநமென்பதையும் நன்றாய் நினைக்கும்படி வேண்டுகின்றோம்.

॥ஸ்ரீ:॥

தாதாசார்யர்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் காஞ்சீபுரத்திலிருக்கும் அருளாளப்பெருமாள் கோவிலிலும், யதோக்தகாரி ஸந்நிதியிலுமிருக்கும் சிலாசாஸனங்கள் ஸ்ரீலக்ஷ்மீகுமாரதாதாசார்யரைப்பற்றி எவ்வளவு தூரம் தெரிவிக்கிறது என்பதை எழுதினோம். இப்போது அவர் எவர்? விஜயநகரம் மகாராஜாக்களுக்கு இவருடைய பூர்வர் எப்படி குருவானார்? அந்த விஜய நகரம் ராஜாக்கள் எப்போது எப்படி வைஷ்ணவர்களாக மாறினார்கள், என்பதை இங்கு விசாரிப்போம்.

ப்ரபந்நாம்ருதம் என்னும் க்ரந்தத்தில் இந்தத் தாதாசார்யருடைய சரித்திரம் எழுதப்பட்டிருப்பதை இங்கு ஸங்க்ரஹிப்போம்.

இவர்கள் ஸ்ரீசைலபூர்ணர் அல்லது பெரிய திருமலைநம்பி என்பவருடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். இந்தப் பெரிய திருமலை நம்பி என்பவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகரான பாஷ்யகாரருடைய மாதுலர்; ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய ஐந்து முக்கிய சிஷ்யர்களில் ஒருவர். இந்தப் பெரியதிருமலை நம்பி அல்லது ஸ்ரீசைலர் என்பவருடைய வம்சத்தில் நரஸிம்மாசார்யர், ரங்காசார்யர் என்ற இரண்டு சகோதரர்கள் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீ பெரியதிருமலைநம்பி, ஸ்ரீமத் ராமாயணப்ரவசநத்தில் அதிக பாண்டித்யத்தை உடையவராயிருந்ததால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு அவர் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை உபதேசித்தார். அந்த மஹானுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் ஸ்ரீமத் ராமாயண ப்ரவசநத்தில் அதிக பாண்டித்யத்தை உடையவர்களாயிருந்தார்கள். அது போலவே இந்த நரஸிம்மாசார்யரும் ரங்காசார்யரும் ஸ்ரீமத் ராமாயணப்ரவசனத்தில் அதிக தேர்ச்சியை அடைந்திருந்தார்கள். ஸரஸ்வதி விலாஸமிருப்பவர்களுக்கு லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் இராதது ஸ்வாபாவிகமானதால் இந்த இரண்டு ஸகோதரர்களும் தாரித்ர்யதசையால் தங்களுடைய ஊரைவிட்டு வெளியூருக்குப்போய் ராமாயணப்ரஸங்கம்செய்து பணம் ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்று எட்டூர் என்னும் கிராமத்திற்குச் சென்றார்கள். அந்த ஊரில் கொஞ்சநாள் தங்கியிருந்து காலக்ஷேபம் சரிவர நடவாததனால் கர்நாடராஜ்யத்தின் ராஜதானியான விஜயநகரம் என்னும் பட்டணத்தை அடைந்தார்கள்.

இவர்கள் போனதருணத்தில் விரூபாக்ஷன் என்ற ராஜா அரசாட்சி செய்துவந்தார். அவருடைய பந்துக்கள் அவரிடத்தில் அஸூயையினால் அவரைக் கொலைசெய்ய யத்தனித்தார்கள். இதுதெரிந்து அரசன் வெளியூருக்குத் தப்பி ஓடி, வேண்டிய படைகளைச்சேர்த்து ஓரிரவு விஜயநகரத்துக்குத்திரும்பிவந்து எல்லா பந்துக்களையும் நடுநிசியில் படுத்துத்தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது கத்தியால் வெட்டிவிட்டார். இப்படி, திடீரென்று கொன்று ப்ரேதகார்யம் ஒன்றும் செய்யாததினால் கொல்லப்பட்டவர்கள் அனைவரும் பிசாசங்களாக மாறி அவர்கள் முன்னிருந்த இடத்திலேயே ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பிசாசங்களின் உபத்திரவம் ஸஹியாமல் விரூபாக்ஷன் அரண்மனையை விட்டுவிட்டு வேறு ஒரு அரண்மனை வேறு ஸ்தலத்தில் கட்டிக்கொண்டு அதில் வாஸம் செய்துகொண்டு வந்தார். அப்படிச்செய்தும் அந்தப் பிசாசங்களுடைய உபத்திரவம் அவரை விடவில்லை. எவ்விதமான சாந்திசெய்தும் அவர் மனதுக்கு ஸமாதானம் ஏற்படவில்லை.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அந்த இரண்டு ப்ராதாக்களும் விஜயநகரத்துக்குச் சென்றது. பிசாசங்கள் ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருந்த பழைய அரண்ம

னையை இவர்கள் ராஜா வாஸம்செய்யும் ஸ்தலமென்று நினைத்து அதற்குள் தெரியாமலே ராஜாவைப் பார்க்கும்பொருட்டுப்பிரவேசித்தார்கள். அரண்மனையானது தீபங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பிசாசரூபமாக இருந்த அரசனும் தர்பாரில் வீற்றிருந்தான். இவ்விரு ஸகோதரர்களையும் பிசாசவேலைக்காரன் ராஜஸமூஹத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனான். அரசன் இவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் யார்? இவ்விடம் வந்த காரணம் யாது? என்று வினவ, அப்போது இளையவர் அரசனைப்பார்த்து, நாங்கள் ஸ்ரீ பெரியதிருமலைநம்பி வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். என் தமையனுக்கு ஸ்ரீமத் ராமாயணப்ரவசனத்தில் அஸாதாரணமான பாண்டித்யம், எங்களுடைய தாரித்ர்யதசையால் ஊரைவிட்டுத் தங்களுடைய ஸந்நிதானத்துக்கு எங்களுடைய தாரித்ர்யத்தை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளலாமென்று வந்தோமென்று சொன்னதும் அந்த அரசன் சந்தோஷப்பட்டு ப்ரதிதினம் நம்முடைய அரண்மனையில் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வாசித்து வாருங்கள். நாம் உங்களுக்குத் தினத்துக்கு ஒரு தீநாரம் கொடுத்துவருவோம் என்றும், பட்டாபிஷேகத்தின்போது பூரித்ரவ்யம் கொடுப்போமென்றும் வாக்குத்தத்தம் செய்தான். இவ்விரு ஸகோதரர்களும் உத்திரவுப்படி ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை வாசித்து அர்த்தம் சொல்லி ப்ரதிதினம் ஒரு தீநாரம் வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். (ஒரு தீநாரம் என்பது ஒரு தங்க நாணயம்; பிரகிருதம் ஒரு பவுனுக்குச் சமானமாக இருக்கும்.) இப்படி பட்டாபிஷேகமும் முடிந்தது. பிசாசங்களும் ஸ்ரீமத் ராமாயண ஶ்ரவணமஹிமையால் பிசாசத்வம் நீங்கி ஸாந்தாநிகலோகம் அடைந்தன. அரண்மனையிலும் பிசாச உபத்திரவம் நீங்கிற்று. ஸ்ரீசைல வம்சத்தில் பிறந்த இந்த இரண்டு ஸகோதரர்களின் கார்யத்தால் விருபாக்ஷமஹாராஜனுக்கு உண்டாகியிருந்த பிசாச உபத்திரவம் நீங்கிற்று.

இவ்விருவர்களும் தன் ராஜ்யத்துக்கு வந்திருப்பதையும் அவர்கள் செய்துவரும் ஸத்கார்யத்தையும் கர்ணாகர்ணிகையாகக்கேட்டு விருபாக்ஷன் இவ்விருவர்களின் பழைய அரண்மனையில் ராமாயணப்ரவசனம் செய்தது தனக்கு உபகாரமானதை உணர்ந்து க்ருதஜ்ஞதையுடன் அதிக விஶ்வாஸமாய் அவர்களைத் தன்னிடம் வரவழைத்து ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை வாசித்து அர்த்தம் சொல்லும்படி பிரார்த்தித்தான். அவர்களும் அப்படியே ராமாயணப்ரவசனம் செய்து பட்டாபிஷேகம் செய்து முடித்தவுடன் யதேஷ்டமாக ஸம்மானம் செய்து தமையனை நரஸிம்மாசார்யருடைய சிஷ்யனாக ஆகிவிட்டார். அந்த விருபாக்ஷமஹாராஜா வேங்கடேசனென்று கையெழுத்தை மாற்றிக்கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகிவிட்டார். இந்த நரஸிம்மாசார்யரென்பவர் அந்

நாளில் எட்டூர் சிங்கராசார்யரென்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வந்தார். இந்த ஸ்வாமியின் ஸந்ததியில் ஒன்பதாவது தலைமுறையில் தாதார்யரென்று ஒரு ஸ்வாமி உண்டானார். இந்தத் தாதார்யர் அந்தக்காலத்தில் ராஜாவான ராமதேவராயருடன் சந்த்ரகிரிக்கு வந்துவிட்டார். இவர் அப்பைய தீக்ஷிதருடைய அத்வைத க்ரந்தத்துக்குக் கண்டனமாகச் சண்டமாருதமென்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்த சோளஸிம்ஹபுரம் வாதூல தொட்டையாசார்யருக்கு ஸமகாலீனர். இந்தத்தாதாசார்யர் பஞ்சமதபஞ்சனம்என்ற ஒரு க்ரந்தத்தைச்செய்திருக்கிறார். ஆகையால் "பஞ்சமதபஞ்சனதாதாசார்ய" ரென்ற பெயர் பிரஸித்தியடைந்தது. இந்தத் தாதார்யர், தொட்டையாசார்யர், அப்பையதீக்ஷிதர் இம்மூன்றுபேர்களும் ஒரே காலத்தில் இருந்தவர்கள்.

இந்தத் தாதாசார்யருடைய குமாரர்தான் "லக்ஷ்மீகுமாரதாதாசார்ய" ரென்றும் "கோடிகன்னிகாதானம்தாதாசார்ய" ரென்றும் காஞ்சீபுரம் சாஸனங்களில் ப்ரஸித்திபெற்றவர்.

இந்த ப்ரபந்நாம்ருதம் என்னும் க்ரந்தம் லக்ஷ்மீகுமாரதாதாசார்யருடைய பேரனான ரங்கநாதன் என்பவருடைய சிஷ்யரும், வடுகநம்பி அல்லது ஆந்த்ரபூர்ணர் என்பவருடைய வம்சத்தில் பிறந்த ஒரு ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்டது.

ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார்.

ஆபோசனமும், ப்ராணாஹுதியும்.

ப்ராம்மணர்கள் ஆஹாரம் சாப்பிடுவதற்கு முன்னும் பின்னும் ஜலத்தால் சில க்ரியைகளைச்செய்து ஜலத்தை உட்கொள்வது வழக்கம் இது. இப்பொழுதும் அநுஷ்டானத்திலிருக்கிறது. சிலர் மந்த்ரத்தைச்சொல்லாமல் க்ரியைகளைச் செய்துவருவதைப் பார்க்கிறோம். ஸாதாரணமாய் இவைகளை ஏன் செய்யவேணும்என்ற சோத்யமே உண்டாவதில்லை. அப்படி உண்டானாலும் அதை அறிந்துகொள்ள யத்னம் செய்வதுமில்லை. இங்கிலீஷ்படிப்பில்லாதவர்கள் பெரியோர்கள் செய்வதைத் தாங்களும் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துச் செய்துவருகிறார்கள். இங்கிலீஷ் படிப்பில் தேர்ச்சி அடைந்தவர்களில் சிலர் இவைகளை ஏன் செய்யவேண்டும், அர்த்தமில்லாமல் ஏன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும், என்று அவர்களுக்குத் தோன்றினாலும், அதைத் தெரிந்தவர்களிடம்போய் அறிந்துகொள்ளப் பொறுமைஇல்லாமல் முக்காலத்து ருஷிகள் காட்டில்வாஸம் செய்து

கொண்டிருந்தார்கள், அப்போது தரையில் இலையைப்போட்டு அன்னம் முதலியவைகளை வைத்துக்கொண்டு ஸாப்பிடும்பொழுது எறும்பு முதலிய ஊர்வன ஜந்துக்கள் இலையில் வந்து தொந்தரவுசெய்யாமலிருக்கும்பொருட்டு ஜலத்தை இலையைச்சுற்றித்தெளிப்பது வழக்கமாயிருக்கலாம், வேறு எவ்விதமிருக்கக்கூடும்?என்று தாங்களாக ஊஹித்துக்கொண்டு இதை உபத்ரவமாக நினைத்தாலும், இதை அநுஷ்டிக்காமலிருப்பது அவர்கள் மனஸ்ஸாக்ஷிக்கு விரோதமாகத் தோன்றுகிறபடியால், என்னவோ செய்துவைப்போம் என்று எண்ணங்கொண்டு, சிலர் சோம்பலினாலேயோ, அல்லது தெரியாததினாலேயோ மந்த்ரத்தை உச்சரிக்காமலே க்ரியைகளைமாத்ரம் அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் ஊஹிப்பது புத்திசாதுர்யத்தைக் காட்டக்கூடியதே தவிர எந்தக்காரணத்தை முன்னிட்டுஅவைகள் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன என்பதை அறியவில்லை. இதன் ஸ்வரூபம் இன்னதென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு இந்த வியாஸம் எழுதப்படுகிறது.

இந்த ஆசாரத்தை ஏற்படுத்தின மஹர்ஷிகள் ஆஹாரத்தை, மிருகங்கள் பசிக்குக் கண்டதை வயிற்றில்போட்டு நிரப்புவதைப்போல், பசி அடங்கும்பொருட்டு உட்கொள்வதற்கு என்று நினைக்கவில்லை. அதை அவர்கள் ப்ராணதாரணத்துக்கு ஆதாரமான தேவதைகளுக்குச் செய்யப்பட்ட யாகமாக எண்ணியிருந்தார்கள். இந்தத்தேவதைகள் ப்ராண; அபாந; வ்யான; உதாந; ஸமான; என்றுஐந்து உள்ளன.

ப்ராண தேவதை:—1. உயிரிருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளமான மூச்சுக்காற்றுக்கு அதிஷ்டான தேவதை; ஹ்ருதயம் ஶ்வாஸாசயம் இவைகள் அதின் வாஸஸ்தானம், இந்தத்தேவதை தேஹத்தில் ரத்தஓட்டத்தையும், மூச்சைஉட்கொள்வது, மூச்சை வெளியே விடுவது என்கிற வேலைகள் சரியாய்நடந்துவருவதையும் பார்த்துக்கொள்ளுகிறது. ஆகையினால்தான் ஹ்ருதி ப்ராண: என்று சொல்லப்படுகிறது.

அபாநதேவதை:—2. சரீரஸௌகத்துக்காகச் சரீரத்தில் உண்டாகி ப்ருஷ்டபாகம் வழியாய்க்கீழ்நோக்கி வெளியேபோகும் வாயுவின் அதிஷ்டானதேவதை. குத: என்று சொல்லப்பட்ட ப்ருஷ்டபாகம் இதின் வாஸஸ்தானம்.

---

(1) ஹ்ருதி ப்ராண:.

(2) [illegible]

இந்தத் தேவதை சரீரத்தில் இருக்கும் குடல் என்று சொல்லப்படும் ஜீரணம்செய்யும் அவயவத்தினுடையவும், மூத்ராசயத்தினுடையவும் காரியங்கள் சரிவர நடந்துவரும்படி பார்த்துக்கொள்ளுகிறது. சரீரத்துக்கு வேண்டிய அம்சங்களை எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியிருக்கும் சக்கைகளை வெளிப்படுத்துகிறது.

வ்யாநதேவதை:—3. சரீரத்தில் எங்கும் வ்யாபிக்கக்கூடிய ஒரு காற்றின் அதிஷ்டானதேவதை. இதற்கு ஹ்ருதயம் ஸ்தானம். நடத்தல், கைதூக்கல், கால்தூக்கல்,இமைகொட்டுதல் முதலான எல்லாவ்யாபாரங்களும் சரியாய் நடக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளுகிறது. வெகு வேகமாய் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியது.

உதாநதேவதை:—4. தொண்டையிலிருந்து மேல்நோக்கித் தலைக்குப் பிரவேசிக்கும் வாயுவின் அதிஷ்டான தேவதை. மர்மஸ்தலங்கள்(sensory organs) என்று சொல்லப்படும் அவயவங்களை ஸ்தானமாக உடையது. இது மர்மஸ்தானங்கள் தம்தம் வேலையைச் சரிவரச் செய்து வருகின்றனவா என்று பார்த்துக்கொள்ளுகிறது.

ஸமாநதேவதை:—5. இது ஜீர்ணசக்திக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் வாயுவின் அதிஷ்டானதேவதை. இது தொப்புள் என்று சொல்லப்படும் பள்ளத்துக்கு ஸமீபத்திலுள்ள பாகத்தை ஸ்தானமாக உடையது. இது சரீரத்தில் ஜீர்ணம் என்னும் வ்யாபாரத்தைச் சரிவர நடத்திக்கொள்ளுகிறது.

ஆகையால் ஒவ்வொரு அவயவத்தின் வேலையைச் சரிவரநடத்தி ப்ராணதாரணம் செய்யும்படிக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு ப்ராணவாயவ: என்றுபெயர். இந்த வாயு ஒன்றாயிருந்தாலும், இருப்பிடம் வேறு

---

(3) [illegible]

(4) ஸ்பந்தயத்யதரம் வக்த்ரம் காத்ரநேத்ரப்ரகோபந:। உத்வேஜயதி மர்மாணி உதாநோ நாம மாருத:॥

(5) [illegible]

பட்டிருப்பதால், அதற்குத் தகுந்தபடி பெயரும் மாற்றிவைக்கப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் ஐந்து என்று வ்யவஹாரம். தர்க்கஸங்க்ரஹத்தில் அந்நம்பட்டரும் "ப்ராணவாயு ஒன்றுயிருந்தாலும் இருப்பிடத்தின் பேதத்தாலே ப்ராண, அபாந என்று வெவ்வேருக வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது" என்று சொல்லியிருக்கிருர். நாம் ஆஹாரம் உட்கொள்ளுமுன்னமே செய்யும் க்ரியைகள், இந்த ஐந்து தேவதைகளும் நமக்குச் செய்யும் உபகாரத்துக்கு க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானமாய்ச்செய்யும் யாகம், அந்தந்தத் தேவதைகளின் திருப்திக்காகச் செய்யப்படுகிறது.

ஜகத்காரணமான பகவான் நம்முடைய சரீரத்தை நடத்திவைக்கிருர் என்று சொல்லும்போது, இந்த ஐந்து தேவதைகள் சரீரத்தை நடத்தி வைக்கின்றன என்று சொல்லுவது சரியா? என்னும் சோத்யத்துக்கு ஸமாதானம் என்னவென்றுல், பகவான் எஜமானன், இந்த ஐந்தும் வேலைக்காரர்கள். பகவான் இந்த ஐந்து தேவதைகளிலும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு, அவைகளுக்குச்சக்தியைக்கொடுத்து, சரீரத்தைச் சரிவர நடத்திவரும்படி ஆஜ்ஞாபித்திருக்கிருர். ஆகையால்சரீரதாரணம் பகவான் என்பதில் ஒன்றொரு விரோதமுமில்லை. அப்படியே இந்த ஐந்து தேவதைகளேக் குறித்துச்செய்யும்யாகமும் அவைகளுக்கு அந்தர்யாமியான பகவானைக்குறித்தே செய்யப்பட்டதாகும்.

ஆகையால் சாப்பிடுவது ஒரு யாகமாகச்சொல்லப்பட்டபடியால் அது நியமமாகச் செய்யவேண்டியதாய்விட்டது. முதலில் சரீரம் சுத்தமாக இருக்கவேணும். போஜனம் பண்ணுமுன் ஸ்நாநம் செய்து மடிகட்டிக்கொள்ளவேண்டியது அவஶ்யம். வடதேசங்களில் ஸ்நாநமில்லாமல் எவனும் ஆஹாரத்தை உட்கொள்ளமாட்டான். ஸ்நாநம் செய்யமுடியாவிட்டாலும் மடிவஸ்த்ரத்தையாவது கட்டிக்கொண்டுதான் போஜனம் செய்வார்கள். எல்லாவைதிக கார்யங்களுககும் காலலம்பி ஆசமநீயம் செய்வது எப்படி அவஶ்யமோ, அப்படியே போஜனத்துக்குக் கால் அலம்பி ஆசமநீயம் செய்துவிட்டுத்தான் உட்காரவேண்டும். (1) ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும் ஆஹாரத்துக்குமுன்னும் பின்னும் ஆசமனம்செய்யவேண்டுமென்று கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறது. யாகத்தில் பலிக்குப்பீடம் போட்டுவைப்பதுபோல இந்தயாகத்துக்கும் பீடத்துக்காக ஒரு இடம் ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இதற்காகத்தான் சாப்பிடும் இடத்தைக் கோமயம் கரைத்த ஜலத்தால் சுத்திசெய்வது வழக்கம். பிராம்மணனுக்குச் சதுரமாயும், க்ஷத்ரியனுக்கு முக்கோணமாயும், வைச்யனுக்கு

(1) [illegible] - ப்ருஹதாரண்யக 8-1-14.

வர்த்துலமாயும், சூத்ரர்களுக்கு வர்த்துலத்தில் சரிபாதியான உருவமாயும் மண்டலத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்தச் சுத்தமான இடத்தில்தான் பின்னுடிச் செய்யப்போகிற யாகமானது செய்யப்படவேண்டும்: ஆபஸ்தம்பரும் தன்னுடைய தர்மஸூத்ரத்தில் கோமயத்தால் மெழுகப்பட்ட இடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு சாப்பிடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிருர். இப்படிச் சுத்தம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் ஒரு பாத்ரத்தை வைக்கவேண்டும். பராசர ஸ்ம்ருதிக்கு வ்யாக்யானம் செய்த மாதவாசார்யர், தங்கம், வெள்ளி அல்லது வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட பாத்ரமாவது, அல்லது ஒரு தாமரை இலையையாவது உபயோகிக்கலாம் என்று அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிருர். (2)ஆபஸ்தம்பரும் உலோஹத்தால் செய்யப்பட்டபோஜனபாத்ரத்தைச் சாம்பல் முதலிய வஸ்துக்களால் சுத்தம்செய்யவேண்டுமென்றும் மரப்பாத்ரத்தைச் சுரண்டுவதால் சுத்திசெய்யவெண்டும் என்றும் கூறியிருக்கிருர். தத்காலம் வாழை இலை பெரும்பாலும் உபயோகித்து வரப்பட்டு வருகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட பாத்ரத்தில் பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட ஆஹாரத்தை வைக்கவேண்டும். ஸ்வீகரிக்கக்கூடிய ஆஹாரம் இன்னது, நிஷித்தமான ஆஹாரம் இன்னது என்று விஸ்தாரமாய் ஸூத்ரகாரரான மஹர்ஷிகளும், நமதுபூர்வாசார்யர்களும் எடுத்துக் கூறியிருக்கிருர்கள். இதைப்பற்றிப் பின்னுடி விசாரிப்போம். ஸ்வீகரிக்கக்கூடிய ஆஹாரத்தைப் பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்து, அதைப்போஜன பாத்ரத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷித்து வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடின (8)காயத்ரீ மந்த்ரத்தை மனஸால் சொல்லிககொண்டு பகவானை த்யானம் செய்யவேண்டும். அந்த மந்த்ரத்தின் அர்த்தம் என்னவென்றுல், "எந்தப்பகவான் நமக்குள் அநுப்ரவேசித்து நம்முடைய புத்தியை ஸதா ப்ரேரணம் செய்கிருரோ அப்பேர்ப்பட்டவரும், ஸகலலோகங்களுக்கும் காரணபூதராயும், ஸ்வயம்ப்ரகாசராயும், எல்லோராலும் தங்களுடைய இஷ்டஸித்தியின்பொருட்டு ப்ரார்த்திக்கப்படவேண்டியவராயும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் உண்டான ஸம்ஸாரபந்தத்தை எரித்துப்போக்கக்கூடியவராயுமுள்ள (அந்தப்) பரமாத்மாவை த்யானம்பண்ணுகிருேம்" என்று இந்த மந்த்ரத்தைச்சொல்லி த்யானம் செய்தவுடன்ஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அன்னத்தைச்சுற்றி ப்ரோக்ஷித்து, அதைஅநுக்ரஹித்து அதற்கு ஆயுப்ரதமான சக்தியைக்கொடுககவேண்டும் என்று 'தேவ

(2) ஆபஸ்தம்ப தர்ம ஸூத்ரம் 1—5—17

(8) [illegible]

ஸவிது: ப்ரஸுவ' என்னும் மந்த்ரத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு, பகவானை ப்ரார்த்திக்கவேண்டும். அதன் அர்த்தம்— எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் காரணபூதரான ஹே பகவானே! உம்முடைய சக்தியை இந்த அன்னத்துக்குள் அநுப்ரவேசமாகும்படி செய்யும். என்பது இப்படி ப்ரார்த்தித்தவுடன் அன்னசுத்தியாகியநெய்யைக்கொஞ்சம் சேர்த்தவுடன் 'ஸத்யம் த்வர்தேன பரிஷிஞ்சாமி' என்கிற மந்த்ரத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு ஜலத்தால் அன்னத்தை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். அதன் அர்த்தம்— ஹே ருதமான அன்னமே உன்னை ஸத்யமாகிற ஜலத்தால் தெளிக்கிறேன் என்பது. இது பகலில் சொல்லவேண்டியது. ராத்ரிவேளைகளில் இந்தமந்த்ரமானது ருதம் த்வா ஸத்யேன பரிஷிஞ்சாமி (ஹே ருதமான அன்னமே உன்னை ஸத்யமாகிற ஜலத்தால் தெளிக்கிறேன்)- என்று சொல்லப்படவேணும். (1)ஸத்யமாவது வாயால் உள்ளது உள்ளபடிசொல்லுதல். அதாவது நிஜத்தைப்பேசுவது.(2)ருதம் என்பது மனஸால்வஸ்துவை உள்ளபடி அறிகிறது. மநோவாக்காயங்களாலே ஸத்யத்தை அவலம்பிப்பது ஸர்வஜநங்களுக்கும் முக்யமானகடமையானதாலும், அன்னமும்ஜலமும்ப்ராணதாரணமான வஸ்துக்களானதாலே, அவைகளை ஸத்யத்தின் ஸ்வரூபம் என்று சொல்லுவதைக் காட்டிலும் மேலான வேறு உத்தமமான பதவி அதற்குக் கல்பிக்க முடியாததனால், அவைகளை ஸத்யத்தின் ஸ்வரூபம் என்று அநுஸந்தானம் செய்யவேணும். ஏன் என்றால் ஜலமும் ஆஹாரமும் ப்ராணனைக் காப்பாற்றுகின்றன. இப்படிக்காப்பாற்றப்பட்ட ப்ராணனை ஸத்யத்துக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேணும் என்று கருத்து.

இவ்வளவு பூர்வாங்கமானபிறகு ஆபோசனம் என்னும் க்ரியை செய்யப்படவேணும்— அன்னம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இலையையோ பாத்திரத்தையோ இடதுகை விரல்களால் பிடித்துக்கொண்டு, வலது கையைக் குழித்துக்கொண்டு அதில் பகவானுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்யப்பட்ட தீர்த்தத்தில், அது இல்லாவிட்டால் சுத்த ஜலத்தில் கொஞ்சம் சேர்த்துக்கொண்டு அந்த ஜலத்தை 'அம்ருதோபஸ்தரணமஸி' என்னும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சாப்பிடவேணும். இப்படிச் சாப்பிடுவதற்கு ஆபோசனம் (ஜலத்தைச் சாப்பிடுகிறது) என்று பெயர். மந்த்ரத்தின் அர்த்தம் என்னவென்றால், ஹே அம்ருதமான ஜலமே, நீ மெத்தையாயிருக்கிறாய்.

(இன்னும் வரும்)

ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார்.

---

(1) ஸத்யம் யதார்த்தபாஷணம் ।

(2) மநஸா யதார்த்த ஸங்கல்பநம் ॥

ஸ்ரீ:.

குருபரம்பரைகளின் பராமர்சம்.

ப்ருஷ்டம் யஸ்ய முகுந்ததேவ ந்ருபதி: ஸம்ஸ்தாப்ய தோளிகாம்
ப்ராப்த: ஸ்ரீபுருஷோத்தமம் ப்ரதிதவாந் பக்தப்ரதிஷ்டாபநம் ।
ப்ராப்யாதஸ்தத் ததோ யாநாதபிருதாநி ஸத்வரம் ப்ராப்தவாந்
ஸந்தோஷாதி யமௌ ப்ரபந்நவிஜயீ கர்ணாடஸிம்ஹாஸநம் ॥

இதன் அர்த்தம்,

முகுந்ததேவன் என்ற அரசனால் தனது தோளில் தரிக்கப்பட்ட பல்லக்கில் வீற்றிருந்து புருஷோத்தமம் என்ற திவ்யதேசத்திற்கு எழுந்தருளி, அவ்விடத்தில் பக்த விக்ரஹங்களை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்து, யானை, குதிரை ரதப் பல்லக்கு, இரண்டு குடைகள், இரண்டு சாமரங்கள் முதலிய பிருதுகளையடைந்து ஜயத்துடன் மீண்டும் கர்நாட தேசத்தை அடைந்தார் என்பது.

இந்த ஸ்லோகத்தை ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்தின் ஸ்தாபகரான ஸ்ரீஆதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் விஷயமானதென்று ஸாதாரணமாய் இப்போது ஸந்நிதி சிஷ்யர்கள் அநுஸந்தித்து வருகிறார்கள். புருஷோத்தமம் என்பது பூரி அல்லது ஜகந்நாதம் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஸ்வயம்பூ ஸ்தலத்தின்வேறு ஒரு பெயர், இந்த ஜகந்நாதம் என்ற ஊருக்கு ஸமீபத்திலுள்ள தேசத்தை முகுந்ததேவன் என்ற ஒரு அரசன் ஆண்டுவந்ததாகவும், அவன் இந்த ஸ்லோகத்தினால் காட்டப்பட்ட ஆசார்யரை அடைந்தான் என்றும், அந்த ராஜாவே, தன் ஆசார்யனிடம் பக்தியால் தானே அவருடைய பல்லக்கை எழுந்தருளப் பண்ணினதாகவும், அந்த ஜகந்நாதம் என்ற க்ஷேத்ரத்தில் நம்மாழ்வார், எம்பெருமானார் முதலிய பக்தவிக்ரஹங்களைப் பிரதிஷ்டை பண்ணிவைத்து, அந்த ராஜாவால் கொடுக்கப்பட்ட யானை குதிரை முதலிய பிருதுகளுடன் கர்நாட ராஜ்யத்தில் தன் ஆஸ்தானத்துக்கு அந்த ஸ்வாமி எழுந்தருளினார் என்று கருத்து.

ஆனால் இந்த ஸ்லோகம் ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோபஸ்வாமியைக் குறித்து ப்ரவர்த்தித்தது அல்லவென்றும், ஆறாவது பட்டத்தை அலங்கரித்த ஸ்ரீபராங்குச ஸ்வாமியைப் பற்றின பிருதபத்யம் என்றும் வ்யக்தமாக ஏற்படுகிறது. இதற்கு அநேக காரணங்களிருக்கின்றன. சில க்ரந்தங்களிலிருந்தும், சில சிலா சாஸனங்களிலிருந்தும், சில காலத்தின் பௌர்வாபர்யத்தினாலும் இதை நிரூபிக்கலாம்.

க்ரந்தமுகமாவது:—ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்தின் ஏழாவது பட்டத்தை அலங்கரித்த இளங்காடு வங்கீபுரம் ஸ்ரீ சடகோப ஸ்வாமியால் செய்தருளப்பட்ட "வாஸந்திகாபரிணயம்" என்ற நாடகத்தின் பூர்வரங்கத்தில் ஆதிவண் சடகோப ஸ்வாமியைப்பற்றிச் சொல்லிவிட்டு பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:—

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

கடன்—ஸ்ரீ நாராயணஸ்வாமி, பிறகு பராங்குசஸ்வாமி, பிறகு ஸ்ரீநிவாஸஸ்வாமி, பிறகு வண்சடகோபஸ்வாமி, பிறகு பராங்குசஸ்வாமி அவதரித்தார், என்று ஜனங்களெல்லாரும் அறியமாட்டார்களா என்ன?

[illegible]

இந்தப் பராங்குசஸ்வாமியினுடைய எல்லா லோகங்களிலும் ப்ரஸித்தமான ஸமாசாரத்தைத் தெரிந்துகொள்.

"[illegible]..

..............................[illegible] ॥

இந்த ஸ்லோகத்தின் அர்த்தம் முதலிலேயே சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காண்க.

[illegible] ॥

கர்நாட தேசத்தில் ஆச்சரியகரமான ஸபையில் முன் நின்ற இந்த ஸ்வாமி விஷயமாகப் பண்டிதர்களிலும் கவிகளிலும் ச்ரேஷ்டரான வாஹீநீபதி என்பவரால் சொல்லப்பட்ட பிருதஸ்லோகம் என்று தெரிந்துகொள்.

இன்னும் இவரைப்பற்றி,

[illegible]

[illegible] ।

[illegible]

[illegible] ॥

இவர் ஸந்யாஸாச்ரமத்திலிருப்பவர்களுக்குள் முதல்வர், ஆதிசேஷனுக்கு இரண்டாவதானவர், ப்ருஹஸ்பதி சுக்ரர்களுக்கு மூன்றாவதானவர், சிவ விஷ்ணுப்ரும்மாக்களுக்கு நான்காவதானவர், என்றும் ப்ரஸித்திபெற்றவர்.

இந்த க்ரந்தத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் இந்த பிருதபத்யம் வாஹீநீபதி என்பவரால் செய்யப்பட்டது என்றும், ஸ்ரீ ஷஷ்டபராங்குச ஸ்வாமியைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டது என்றும், ஸ்பஷ்டமாகிறது.

இந்த ஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தையுடைய மற்றொரு ஸ்லோகம் ஆத்ரேய அஹோபிலகுரு என்பவரால் செய்யப்பட்ட பெரியவாச்சான்பிள்ளை ராமாயண தனிச்லோகியின் ஸம்ஸ்க்ருத மொழிபெயர்ப்பாகிய 'ப்ரத்யேகஸ்லோகவிஸ்தாரம்' என்னும் க்ரந்தத்தில் காணப்படுகிறது. அது என்னவென்றால்:—

[illegible] ।

[illegible] ॥

"நீலாத்ரி என்னும் திவ்யதேசத்தில் பக்தவிக்ரஹப் பிரதிஷ்டை செய்தருளின ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர் என்று பிருது உள்ள பராங்குசமுனிக்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று.

நீலாத்ரி என்பது ஜகந்நாதத்துக்கு இன்னொரு பெயர். இந்த ஸ்லோகத்தின்படி ஜகந்நாத க்ஷேத்ரத்தில் பக்த விக்ரஹங்களை ப்ரதிஷ்டை பண்ணினவர் ஸ்ரீ பராங்குச ஸ்வாமி என்று ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது. இந்தப் பராங்குச ஸ்வாமி ஷஷ்டபராங்குச ஸ்வாமியே.

ஆகையால் மேலே குறிக்கப்பட்ட இரண்டு க்ரந்தங்களிலிருந்தும் இந்த ஸ்லோகம் ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோபஸ்வாமியைப் பற்றினது அல்லவென்று தெளிவாகிறது.

சிலாசாஸனங்கள்:— துலுக்கர்களுடைய உபத்ரவத்தால் கர்நாட ராஜ்யத்தின் ராஜதானி விஜயநகரத்திலிருந்து பெனுகொண்டா என்னும் பட்டணத்துக்கு 1565ஆல் மாற்றப்பட்டது. அப்போது வீரப்ரதாப ஸ்ரீரங்கராய தேவமஹாராயர் கர்நாட ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில், வைஷ்ணவமதத்துக்குச் சத்துருவான அநந்தப்புரத்தில (Anantapur) ஆண்டுகொண்டிருந்த ஹண்டேவாரு என்னும் பெயர் கொண்ட சைவசிற்றரசனின் ஸஹாயத்துடன் கோல்கொண்டா என்னும் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்த துலுகக அரசனை இப்ராஹீம் Ibrahim II அஹோபிலத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வெகு உபத்திரவம் செய்துகொண்டிருந்தான். இந்த விஷயம் கீழ் அஹோபிலத்தில் கஞ்சகும்பாகோபுரத்துக்கு வெளியிலிருக்கும் ஒரு

186732

ஸ்தம்பத்தில் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸமயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவண் சடகோப (ஜீயஐயங்கார்) ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கராயரிடம் சொல்லி அவரும், கொண்டராஜா வெங்கிடதிம்மராஜன் என்று ஒரு சிற்றரசனை அனுப்பி, அந்தச் சிற்றரசன் சத்ருக்களை அஹோபிலத்தை விட்டு வெருட்டிவிட்டான். இந்தச் சிற்றரசன் செய்த உபகாரத்திற்கு அடையாளமாக அந்த வம்சத்தார்களுக்குக் கோவிலில் சிலமரியாதைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்தச்சிற்றரசன் பேரனை வெங்கடராஜ தேவ சோடமஹாராஜா தங்கள் வம்சத்தாருக்கு ஏற்பட்ட மரியாதையைப் பெற்றுக்கொள்ள இந்த அஹோபிலம் ஸந்நிதிக்கு வந்தான். இந்த ஸமாசாரம் கீழ் அஹோபிலத்தில் ஸ்ரீநரஸிம்மஸ்வாமிகோவிலில் கஞ்சுகும்பாகோபுரத்துக்கு வலது பக்கத்தில் நாட்டப்பட்டிருக்கும் நாலாவது ஸ்தம்பத்தில் தெலுங்கு பாஷையில் தெலுங்கு அக்ஷரத்தில் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. இது ஸ்ரீரங்கராய தேவமஹாராயருடைய ஆளுகைநாளில் சகஸம் 1506 (கி. பி. 1584) க்குச்சரியான தாரணஸம் வைகாசிமீ சுத்த சதுர்த்தசி தினம் ஏற்பட்டது. இந்த ஸ்தம்பத்தின் சாஸனத்தில் வண்சடகோபஜீயரைப்பற்றி எழுதும்போது பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது; தமிழில் அதன் சரியான மொழிபெயர்ப்பு:—"ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஸந்யாஸம் ப்ரஸாதித்த ஆதிவண்சடகோபஜீயருக்கு ஏழாவதாயும், ஸ்ரீபுருஷோத்தமத்தில் ஆழ்வார்களைப் பிரதிஷ்டை செய்வித்து முகுந்த தேவனால் பூஜையைக்கொண்ட ராமாநுஜ தர்சனேத்தாரகரான ஸ்ரீபராங்குச மஹாமுனியின் சிஷ்யரான ஸ்ரீசடகோபஸ்வாமி"— என்பது.

இந்த சாஸனத்தால் ஜகந்நாதத்தில் ஆழ்வார்களை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்தவர் ஸ்ரீஷஷ்டபராங்குசஸ்வாமி என்று விசதமாய் ஏற்படுகிறது.

காலத்தின் பௌர்வாபர்யம்:— ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோப ஸ்வாமி, ஸ்ரீதேசிகனுக் குப்ரசிஷ்யரான "கடிகாசதம் அம்மாள்" என்று ப்ரஸித்திபெற்ற வாத்ஸ்ய வரதாசார்யரின் சிஷ்யர், ஸ்ரீதேசிகன் காலம் 1268—1369 கி. பி. ஸ்ரீதேசிகன் ப்ரசிஷ்யரான கடிகாசதம் அம்மாள் அக்காலத்துக்கு நூறுவருஷங்களுக்குப்பின்பு இருத்தல்முடியாது. அவர் சிஷ்யரான ஸ்ரீஆதிவண்சடகோப ஸ்வாமி அவர் காலத்திலேயே இருந்திருக்கவேண்டும். ஆகையால் இவர் காலம் கி. பி. 1470-க்கு முன்னிருக்கவேண்டும். சரித்ர விமர்சத்தின்படி அவர் கி. பி. 1379-முதல் 1459-வரை எழுந்தருளியிருந்ததாக ஏற்படுகிறது. இந்தக்காலத்தில் ஜகந்நாதக்ஷேத்ரத்துக்கு ஸமீபத்தில் முகுந்ததேவன் என்று ஒரு ராஜன் இருந்ததாக ஒரு தஸ்தாவேஜியிலிருந்தும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் முகுந்தபாஹுபலேந்த்ரன் என்று ஒரு அரசன் பதினாறுவது நூற்றாண்டில் அந்த ப்ரபந்தத்தில் இருந்ததாகச் சில [1]சிலாசாஸனங்களால் ஏற்படுகிறது. இப்பெயர்கொண்ட வேறு ஒரு அரசன் ஆதிவண்சடகோப ஸ்வாமி காலத்திலிருந்ததாக ஏற்படவில்லை. முகுந்த தேவனை, ஸ்ரீஆதிவண்சடகோபஸ்வாமியினுடைய பல்லக்கை எழுந்தருளப்பண்ணினவனாகச் சொல்லுவதில் நூறுவருஷத்துக்குப் பிறகு ஆண்ட ஒரு அரசனை நூறுவருஷங்களுக்கு முன்னிருந்ததாகச் சொல்லவேண்டிவருகிறது. இது சரித்ரரீதியிலும் ஸ்வபாவத்திலும் அஸங்கதமாகக்காணப்படுகிறது.

ஸ்ரீஷஷ்டபராங்குசஸ்வாமியோ கி. பி. 1565-ல் தலிகோடா என்னும் ஊரில் நடந்தயுத்தத்தில் மடிந்த அளியராமராயருக்கும் அவர் மைத்துனனான விஜயநகர சக்ரவர்த்தி ஸதாசிவராயருக்கும் ஆசார்யராயிருந்ததாகச் சிலசிலாசாஸனங்களிலிருந்து வெளியாகிறது. இன்னும் சிலசாஸனத்தாலும் இந்த ஷஷ்டபராங்குசஸ்வாமி கி. பி. 1564-ல் வஸித்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

இந்தக்காலத்தில் முகுந்ததேவன் அல்லது முகுந்தபாஹுபலேந்த்ரன் என்ற ஒரு அரசன், ஜகந்நாதக்ஷேத்ரத்துக்கு ஸமீபத்திலுள்ள தேசத்தில் ஆண்டுவந்தது சில சிலாசாஸனங்களால் ப்ரஸித்தம். ஆகையால் ஆதியில் சொல்லப்பட்ட ச்லோகத்தில் குறிப்பிட்ட முகுந்ததேவன், ஸ்ரீஷஷ்டபராங்குச ஸ்வாமியின் பல்லக்கை தான் எழுந்தருளப்பண்ணி இருக்கக்கூடும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆகையால் வ-டுவ-ம் யஷ என்று முதலில் குறிக்கப்பட்ட ச்லோகத்தால் ப்ரதிபாத்யரான ஆசார்யன் ஸ்ரீஷஷ்ட பராங்குசஸ்வாமியே என்பது நிச்சயம்.

இந்த ஸ்வாமிகளைப்பற்றியும், அவர் காலங்களைப்பற்றியும், அவர்கள் செய்த கார்யங்களைப்பற்றியும் பிறகு விசாரிப்போம்.

ஆ. ரங்கஸாமி ஸரஸ்வதி.

குருகுலவாஸம்.

குரு குலவாஸம் என்பது ஆசாரியன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு நியமத்தோடு பணிவிடைகள் செய்வது என்று பொருள்தரும். நம் முன்னோர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய ஜ்ஞானத்தைப் பெறுவதற்காகத் தங்கள் தங்கள் ஆசாரியர்களிடத்தில் சென்று பலபலநாள் பலபல வகைப்பட்ட கஷ்டங்களை

(1) ஸ்ரீகூர்மத்தில் பெருமாள் கோவிலில் ஆஸ்தானமண்டபத்தின் முதல் வரிசையில் 3-வது ஸ்தம்பத்தில் வெட்டப்பட்ட சிலாசாஸனம், சகஸம் 1526 (1604). ஸிம்மாசலத்தில் பெருமாள் கோவிலில் ஆஸ்தானமண்டபத்தில் ஒரு உருண்டைத் தூணில் வெட்டப்பட்ட சிலாசாஸனம் சகஸம் 1526. (கி. பி. 1604.)

டுகூடப் பலபல வகைகளாகப் பணிவிடைகள் (சுச்ருஷைகள்) செய்து ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் உகக்கும்படி செய்து அவர்களிடத்தில் உபதேசம் பெற்று ஞானவான்களா யிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பகவத்கீதையில் "சாஸ்திரமுறைப்படி அடைக்கலம் புகுந்தவர்களுக்கும், கிரமமாகக் கேட்டவர்களுக்கும், திருப்திகரமாகப் பணிவிடை செய்தவர்களுக்கும் தத்வம் அறிந்த ஞானிகள் கிருபைசெய்து ஜ்ஞானோபதேசம் செய்வார்கள்" என்று (அத்தியாயம் ௪, சுலோகம் ௩௪) அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

"வித்யையைப் பெறுவதற்கு மூன்று வழிகள்தான் உண்டு. முதலாவது ஆசாரியன் உகக்கும்படி பணிவிடைகள் செய்தல் ஆசாரியனுக்குத் திருப்தியாகும்படி பொருள் கொடுப்பது. இரண்டாவது வழி. அவர்களுக்கு வேண்டிய வித்தையைக் கொடுத்தல், என்றால் அவர்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய வித்தையைத் தங்களிடமிருந்தால் அதை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து, தங்களுக்குவேண்டியது அவர்களிடமிருந்தால் அதைப்பெறுதல், இது மூன்றாவது வழி. இம் மூன்று தவிர நாலாவது வழியில்லை" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கு ஆசாரியனுக்குப் பொருள் கொடுப்பதென்பதுவேறு, குருதக்ஷிணையென்பது வேறு. இங்கு, பொருள் கொடுப்பதென்பது எதுவென்றால், பணிவிடை செய்ய ஸௌகர்யமில்லாதவர்கள் ஆசாரியர்கள் மனமிரங்கும்படி அவர்களுக்குத் திருப்தியாகப் பொருள் கொடுக்கவேண்டுமென்பதே, குருதக்ஷிணை யென்பது வித்யோபதேசம் பெற்று முடிவுற்றபிறகு ஆசாரியன் உகக்கும்படி பொருள் கொடுப்பதாகும். இங்கேபொருள் என்பது பணம் என்பது மாத்திரமேயல்ல, எல்லாவிதமான வஸ்துக்களையும் குறிக்கும். ஆசார்யன் இஷ்டப்பட்டுக் கேட்கும் எதையும் கொடுக்கவேண்டும். அதுவே குருதக்ஷிணையாகும். இப்படி ஆசாரியனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் குருதக்ஷிணையானது இவனது ஸந்தானம் நசியாமல் மேல் மேல் வளருவதற்கு ஹேதுவாகும் என்று தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (சீக்ஷாவல்லி அநு-௧௧ வாக்கியம்-௫) கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கப்படாவிட்டால் ஸந்தானம் விச்சேதமில்லாமல் பெறுகாதென்று ஏற்படுகிறது.

நம் முன்னோர்களில் பலர் (பெரும்பாலோர்) ஸந்ததிதழைப்பதே முக்கியமான விஷயமென்று கருதி அதற்கேற்றவாறு நடந்துவந்திருக்கிறார்கள். அதற்காகப் பலர் பலபலபாடு பட்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் இதில் அக்கரைப் படவேண்டுமென்று நயமும் பயமும் காட்டிக் கிரந்தங்களிலும் கதைகளிலும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றிப் பின்னேவிரிவாய் வெளியிடுவோம். நம்மவர்கள் இம்மை மறுமையிரண்டில் மறுமையையே முக்கியமாகக் கைக்கொண்

டவர்கள். அதற்கே ஆமுஷ்மிக மென்றும் பாரலௌகிகம் என்றும் பெயர். ஆமுஷ்மிகத்திற்கு விரோதமாகுமானால் எந்த இம்மை (ஐஹிக) ப்பயன்களையும் கைவிடவேண்டுமென்பதே நம்மவர்களின் கொள்கை. இம்மைப் பயன்களுக்கு விரோதமாவதானாலும் மறுமைப்பயன்களுக்கு அநுகூலமானவழியில் நடந்துகொள்ளவேண்டியதே அவசியம் என்பதுதான் அவர்களின் ஆழ்ந்த கருத்து.

ஆசாரியர்களில் சிலர், சிஷ்யன் வித்யோபதேசம் பெறுவதற்குமுன்னே செய்த பணிவிடைகளே போதுமென்று நினைத்துக் குருதக்ஷிணை வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி மறுத்தும் சில சிஷ்யர்கள் ஆசாரியர்களை நிர்பந்தித்துக் குருதக்ஷிணை கேட்கும்படிசெய்து அதைக் கொடுத்து ஸந்தோஷமாய் விடைபெற்றுப் போவதுமுண்டு.

இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வழிகளில் மூன்றாவது வழி அதாவது வித்தியாவிநிமயம் (தங்களிடம் இருப்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களிடம் இருப்பதைத் தாங்கள் பெறுதல்) வேதாந்த வித்யை விஷயத்தில் ஸம்மதமன்று. மற்ற வித்யைகளைக் கிரஹிக்கும் விஷயத்தில் மாத்திரமே ஸம்பந்திக்கும்.

அப்படிப்பட்ட மூன்று வழிகளில் பணிவிடையே முக்கியமானது. அது பற்றியே அதுமுதலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தர்மாதர்மங்களைப் பகுத்தறிந்து கொள்ளுவதற்குக் கருவியாகச் சொல்லப்பட்ட காரணங்களில் பெரியோர்களின் அநுஷ்டானமும் ஒன்று. நம்போல்பவர்களுக்கு அதுவே முக்கியமென்றும், அவர்களுக்கு (பெரியோர்களுக்கு) வேதஸ்மிருதிகளும் பிரமாணமென்றும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆசாரியர்களின் ஸமீபத்திலேயே பலநாள் பழகுவதால் அநேக தர்ம ஸூக்ஷ்மங்கள் ஸுலபமாகத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியனவாகின்றன.

முக்கியமாக உபதேசம் செய்யவேண்டிய விஷயங்களே அநேகமாய் இருக்கிறபடியால் ஒவ்வொரு ஸூக்ஷ்மமும் உபதேசம் செய்ய முடியாதன்றோ? நித்யப்படி அநுஷ்டான (ஆந்ஹிக) விஷயத்தில பலபல நுணுக்கங்கள் தெரியவேண்டியிருக்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றின் சிறுசிறு மாறுதல்களுக்கும் விரோத பலன்கள் சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. நம் நண்பர்களில் பல புத்திமான்கள் ஒவ்வொரு விதமான விதிக்கும் தங்கள புத்தியால் காரணம் கண்டு பிடித்துச் சொல்ல வல்லவர்களா யிருக்கிறார்கள். நமக்கு அவ்விதப் பழக்கமில்லை. அதை நாம் கௌரவிப்பதுமில்லை. பெரியோர்கள் தீர்க்காலோசனையோடும் தீர்க்க தர்சனத்தினாலுந் தான் விதி நிஷேதங்களை (இது செய் என்கிற ஏவல் விதி, செய்யாதே என்கிற ஏவல் நிஷேதம்.) ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

எது எப்படியானாலும் பெரியோர்களின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டியது நமது கடமையே யன்றி, அதற்குக் காரணம் கேட்கவாவது, அதற்கு மாறுபாடாக நடக்கவாவது நமக்கு அதிகாரமில்லை. நம்முன்னோர்கள் அரிய தவங்கள் செய்தவர்கள். அந்தத் தபோபலத்தினால் ஜ்ஞானத்ருஷ்டி பெற்றவர்கள். ஜ்ஞானதிருஷ்டியாவது வெகு நாள் முன்னோ பின்னோ வெகு தூரத்தோ கிட்டவோ நடந்த, நடைபெறப் போகிற, நடக்கிற எல்லா விஷயங்களையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளும் சக்தியாகும்.

அப்படிப்பட்ட ஞானதிருஷ்டியின் வலிவால் நம்பூர்விக ருஷிகள் இம்மை மறுமைகளில்பின்னால் நேரிடக்கூடிய ஸுகதுக்க பலன்களை முன்னமே அறிந்துகொள்ளச் சக்தியுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். பொறாமையாவது மோசம் செய்யவேண்டு மென்கிற எண்ணமாவது கெடுதியுண்டாக்கவேண்டு மென்கிற எண்ணமாவது அவர்களுக்குக்கொஞ்சமும் இல்லாமலேயிருந்தது. அயலார் வாழுவதே தங்கள் வாழ்வாக நினைக்கும் தயாள குணம் அவர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தது. சுயநலம் பாராட்டல் பிடிவாதம் முதலிய கெட்டகுண மொன்றும் அவர்களுக்கில்லாம லிருந்தது. ஆகவே அவர்கள் இம்மையில் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கிருத்தியங்களுக்கும் இம்மை மறுமைகளில் நேரிடக்கூடிய பலன்களை நன்கு அறிந்து விதி நிஷேதங்களை யேற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

பிள்ளைகளின் நன்மையைக் கோரியிருக்கும் தாய்தந்தையர்களைப் போலே நம்பூர்வ ருஷிகள் நமது நன்மையை நாடி சாஸ்திரங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதற்கு முரண்பட (விரோதமாக) நடப்பது நமக்குப் பெருத்த தீங்கையே விளைக்குமென்று நாம் திடமாய்ச் சொல்லுவோம். சிறு பிள்ளைகள், அறியாமை மேலிட்டு நன்மையைக்கோரித் தாய்தந்தையர்கள் தமக்குச்செய்யும் காரியங்களைப் பழிப்பதும் அழிப்பதும் செய்தாலும் தாய்தந்தையர்கள் பிள்ளைகளைப் பலவந்தம் செய்தோ, நல்வார்த்தை பேசியோ வழிக்குக்கொண்டு வருகிறார்களென்பது யாவராலும் மறுக்க முடியாத விஷயம். அதுபோலவே நம்பூர்விக ருஷிகள் சாஸ்திர மூலமாக நம் நன்மையைக் கோரி நமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள்.

நல்லபிள்ளையான ஒவ்வொருவனும் தாய்தந்தையர்கள் எப்போதும் நம் நன்மையையே நாடுவார்கள் என்று நம்பி அவர்கள் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டியது கடமையானது அல்லவா? அதுபோலவே நாமும் நம் முன்னோர்களின் தவம் அறிவு தயைமுதலியகுணங்களில் பரிபூரணமான நம்பிக்கைவைத்து அவர்கள் கட்டளையிட்ட (சாஸ்திரப்) படி நடந்துகொள்ள வேண்டியது கடமையாகும். அதை மீறி நடக்கவாவது, காரணம் கேட்கவாவது நாம் அதிகாரம் பெற்றவர்களல்ல. அதைமாற்றி வேறுவிதம் செய்யவும் இப்போதையநம்மவர்களில் யாருக்கும் யோக்கியதையில்லை. பத்துநூறுஜனங்கள் கூடி அகாரணமாகப் பேர் வைத்து அபிமானிப்பதால் யாத்திரமே எவனும் ருஷியாக மாட்டான்.

ஆகவே நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய ஸூக்ஷ்மாநுஷ்டானங்களை எளிதில் அறியும்படிக்குச் சாதனமாகிறபடியால் குரு குலவாஸம் வெகு முக்கியமா

னது. இவ்விஷயமாக முராரியென்னும் கவியைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கும் சுலோகத்தின் தாத்பரியத்தை நாம் இங்கே யெடுத்துக் கூறுகிறோம். அதாவது:—‘ஸரஸ்வதிதேவியை உபாஸிப்பவர்கள் பலபேர்களுண்டு. ஆனாலும் வாக்தேவதையின் ஸாரமான விலாஸமென்பதைக் குரு குலத்தில் சிரமப்பட்டமுராரி யொருவரே யறிவர். வானரவீரர்கள் அனைவரும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச்சென்றார்கள் என்றாலும், அதன் ஆழத்தை அவர்கள் அறிவார்களோ, பாதாளம் வரையில் முழுகியிருந்துகடைந்த மந்தரபர்வதத்திற்கல்லவோ அது தெரியும்” என்பதாம்.

ஸர்வேசுவரனாகிய பகவான் துஷ்ட நிக்ரஹம், சிஷ்டபரிபாலனம், தர்மஸம்ரக்ஷணம் இவைகளுக்காகப் பூலோகத்தில் அவதாரம்செய்தவை விபவரூபங்களென்று சொல்லப்படும். அந்த விபவாவதாரங்களில் முக்கியமானதும் ஆழ்வார்கள் அதிகமாக ஆழ்ந்து அநுபவித்ததும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரமேயாம். அந்த அவதாரத்தில் பகவான் குருகுலவாஸம் செய்ததும் சிரமப்பட்டுப் பணிவிடை செய்து ஆசாரியன் ஸந்தோஷிக்கும்படி நடந்துகொண்டதும் முக்கியமாகக் கவனிக்கத் தக்கன.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா ஸர்வஜ்ஞன். (எல்லாமறிந்தவன்.) ஒருவரிடம் போய்த் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவருக்கு யாதொன்றும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் தர்மங்களை, தான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினாலல்லது ஜனங்கள் அவற்றை ஆதரிக்கமாட்டார்களென்பதற்காகவே தவறாமல் தாம் செய்யவேண்டிய ஒவ்வொருமுக்கிய தர்மத்தையும் அநுஷ்டித்தவர். ஸாந்தீபிநி என்னும் மஹரிஷியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுக்குக் குருவாக அமைந்தவர். குசேலர் என்று மறுபெயர் பெற்ற ஸுதாமா என்பவர் ஸதீர்த்தியர்; என்றால் கூட அத்தியயனம் செய்தவர். அத்தியயனம் முடிவுபெற்றுக் கிரமப்படி விவாஹம் நிறைவேறிய பிறகு அவருக்கு (குசேலர்க்கு) அனேகம் பிள்ளைகள் பிறந்தன.

இன்னும்வரும்.

ஸ்ரீசைலதாதாசாரியர்.

பூததயை.

தயை என்பது பிறர் வருந்துவதைப்பார்த்து மனம் சகிக்காமை என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

பிறர் வருந்துவதைப்பார்த்துத் தாமும் வருந்துவது தயை என்றுசிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

தாம் ஒரு பயனை எதிர் பாராமல் பிறர் வருத்தத்தைப்போக்க முயலுவது தயை என்பது இன்னும் சிலர் கொள்கை.

இது இவ்வாறு மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுமானாலும், பிறருடைய துயரத்துக்குச்சமமான துயரமுண்டாவதும், பிறகு அதைப்போக்கிவிடவே

ண்டுமென்கிற முயற்சியும் உண்டாவதால், பிஞ்சு, காய், பழம் என்று ஒரே வஸ்துவின் மேல் மேல் அவஸ்தைகளை வெவ்வேறுகச் சொல்லுவது போல இம்மூன்றையும் தயை என்று சொல்லத்தடையில்லை.

கௌதமருஷி இந்தத் தயை முதலான (1). எட்டுக்குணங்களையும், பிராம்மணனுக்குவேண்டிய நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களையும் சொல்லி, ஒருவனுக்கு நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களிருந்தும் தயை முதலான எட்டுக்குணங்களில்லாவிட்டால் அவன் மோக்ஷத்தையடையமாட்டானென்றும், நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களுக்குள் சிலமட்டுமிருந்து தயை முதலானஎட்டுக் குணங்களுமிருந்தால் அவன் மோக்ஷமடைவான் என்றுஞ் சொன்னர். ஆகையினல் கர்ப்பாதானம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைக்காட்டிலும் எட்டுக் குணங்களே முக்யமானவையென்று ஆயிற்று.

அவ்வெட்டுக் குணங்களுக்குள்ளும், மஹர்ஷியினல் முதலில் அருளிச் செய்யப்பட்ட தயை என்னும் குணமே மற்ற எல்லாக் குணங்களுக்குள்ளும் பிரதான தவமாகும். ஏனென்றல், ஒருவனுக்கு மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான விஷயங்களை உள்ளபடி அறிவதாகிய ஞானமும், இஷ்டமான கார்யத்தை நினைத்தபடி முடித்துக்கொள்ள வலிமையாகிய சக்திமுதலான குணங்கள் பலவிருந்தாலும், இந்தத்தயை என்னும் ஒருகுணமில்லாவிட்டால் அந்த ஞானசக்திகள் பிறருடைய தோஷங்களை நன்கு அறிவதற்கும், பிறருக்கு விசேஷமான சிக்ஷை செய்வதற்கும் உபயோகப்படுமேயல்லது பிறருக்கு உபகாரகமாக மாட்டா. தயை என்னும் குணமிருக்குமானல் அப்பொழுது அந்த ஞானம் பிறரிடமிருக்கும் நற்குணங்களை நன்குணரவும், சக்தி அதற்காகப் பிறருக்கு விசேஷமாக அனுகூலிக்கவும் உபயோகப்படுவதால், இந்தத் தயையே மற்றக் குணங்களுக்கும் நல்ல தன்மையைக் கொடுத்துத் தானும் பரோபகாரார்த்தமாவதால் மற்ற ஏழு ஆத்ம குணங்களைக்காட்டிலும் இது பிரதானமென்பதைத்தெரிவிப்பதற்காக இதை யெல்லாவற்றிற்கும் முதலில் அருளிச்செய்தார்.

இக்காலத்தில் பரோபகாரத்திற்காகவே பிறந்த பாஸ்சாத்திய வேதாந்திகளின் பிரதானசிஷ்யர்களான சிலர்மனதில், இந்தத்தயாபிரவாகம் உண்டாகிக்கரைபுரண்டு பிரவஹிப்பதால் இது தயையின்விபரீதபலத்தை விளைவிப்பதுமன்றி, வைதிகமதத்தை வேருடன் ஒழிக்கவும் காரணமாகிறது.

இவர்கள்தங்களுடைய தயையின் மிகுதியினல் யாவரையும் தம்மைப்போலவே கஷ்டப்படாமலும் சுகிகளுமாகச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, ஸர்வப்பி

(1) அஷ்டாவாத்மகுணா: - தயா ஸர்வபூதேஷு - க்ஷாந்தி: - அநஸூயா - சௌசம் - அநாயாஸ: - மங்களம் - அகார்பண்யம் - அஸ்ப்ருஹா - இதி.

ராணிகளையும் சமமாகப்பாவிக்கவேண்டியது அவசியமென்றும்; இதற்குவிருத்தமான ஜாதிபேதம் முதலானவற்றல் உண்டாகும் பேதபுத்தியை விட்டுவிடவேண்டுமென்றும் தமதிஷ்டப்படி ஆங்காங்கு உபதேசிப்பதோடு தம்உபதேசத்திற்குப் பிரமாணமாக ஸ்ரீ கீதைமுதலான க்ரந்தங்களி*லிருந்து பல ஸ்லோகங்களை எடுத்து அதற்கு விபரீதார்த்தங்களைச்சொல்லி, சாமான்யஜனங்களை மோஹிக்கச் செய்வதால் இவர்கள் அபிப்ராயத்தை மாற்றவேண்டியது சர்வக்ஞனை ஈசுவரன் கடமையாயும், இவர்கள்சொல்லும் ஸ்லோகத்தின்விபரீதார்த்தத்தை விலக்கி வாஸ்தவார்த்தத்தை வெளியிடவேண்டியது ஸாதுக்களின் கடமையாயும் முடிகிறது.

அதில் முதலில் இவர்கள் சொல்லும்தயையின் ஸ்வரூபத்தை விசாரித்துப்பிறகு இவர்கள்சொல்லும் ஸ்லோகார்த்தங்களை விசாரிப்போம்.

பிறர் துயரத்தைத் தீர்க்க முயலுவது தயையானலும் கஷ்டப்படுபவன் மனதில் துக்கமென்று தோன்றுவதைத் தயையுள்ளவன் போக்கமுயலுவதா? அல்லது துக்கத்தைப் போக்கடிப்பவன் அபிப்பிராயப்படி துக்கமென்று தோன்றுவதைப்போக்கடிப்பதா? கஷ்டப்படுபவ்ன் மனதின்படி துக்கத்தைப் போக்கடிப்பதனல் அவனுக்கு உள்ளபடி அனுகூலமே பிரதிகூலமாய்த் தோன்றினல் அந்த அனுகூலத்தைத் தயையுள்ளவன் நிவர்த்தித்து விடவேண்டிவரும். உதாரணமாக, வாழ்க்கைப் பட்ட ஒரு ஸ்திரீ தன்னிஷ்டப்படி யாருடனும் கலந்திருப்பது தனக்குச் சுகமாகவும் கணவன் ஒருவனையே விரும்பியிருப்பது துயரமாகவும் எண்ணினல், தயையுடைய பர்த்தா, தனது பத்னியைப் பரபுருடர்களைப் பேணும்படி செய்விப்பதும் தயையின் கார்யமாகிவிடும். பிறர்பொருளை அபகரிக்கும் திருடர்களைத் தண்டிப்பது அவர்களுக்குத் துயரமாய்த்தோற்றுவதால், அவர்களை, அன்னியர்கள்சொத்தை அபகரிக்கும்படி செய்விப்பதும் தயாவானன அரசன் கடமையாகும். புத்திரர்களுக்குப் பிதாசெய்விக்கும் ஞானனுஷ்டான உபதேசாதிகள் அவர்களுக்குத் துயரமாய்த்தோன்றினல் அவர்களை அஜ்ஞர்களாகவும், பதிதர்களாகவும் விட்டுவிடவேண்டியதும் பிதாவின் கடமையாகமுடியும்.

இது நிற்க துக்கத்தைப் போக்கடிப்பவன் அபிப்பிராயப்படி துக்கமென்று தோன்றுவதைப்போக்கடிப்பது தயையானல் முன் சொன்னதுபோலவே பிறரிடம் அநுகூலமாக இருக்குமவை ஒரு தயாவானுக்குப் பிரதிகூலமாய்த் தோற்றினல், பிறருடைய க்ஷேமத்தைக்கெடுப்பதும் தயாகார்யமாய்

* வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி ।
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்ஶிந: ॥
ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஶ்யதி யோऽர்ஜுந ।
ஸுகம் வா யதி வா து:கம் ஸ யோகீ பரமோ மத: ॥

முடியும். உதாரணமாக விதவையின் துயரத்தைத்தீர்க்க வேண்டுமென நினைத்து அவளுக்கு நெடுங்காலம் நரகஸாதனமான விவாஹத்தைச் செய்விப்பதும், பஞ்சமர்கள் வருத்தப்படுவதாக நினைத்து அவர்களைப் பிராம்மணுக்கமுயன்று பெருநரகத்தில் ஆழ்த்துவதும் தயையாய் முடியும்.

ஆகையினல் அந்தந்த அதிகாரிகளைக்குறித்துச் சாஸ்திரங்கள் நிஷேதிக்காதவிஷயங்களில் துக்கமென்று தோன்றினதை நிவர்த்திக்க முயலுவது தயையாகும்.

இதனல் அந்தந்த அதிகாரிகளைக்குறித்துச் செய்யவேண்டியதாய்ச் சாஸ்திரம் விதித்த கார்யங்களில் நடுவில் ஸம்பாவிதமான துக்கங்களைப்பிறர் போக்கடிக்கமுயலுவது தயையாகாது. அப்படி முயலுவது அவர்களுக்குத் தீங்கைவிளைவிப்பதாகவே முடியும். இதை நினைத்து ஸ்ரீகீதாசாரியன் செய்து தீரவேண்டிய காரியங்களில் நடுவில் சம்பவிக்கும் துக்கங்களைப்பொறுப்பதே கடமையென்று 2-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லி, 18-வது அத்தியாயத்தில் * கஷ்டத்துக்குப்பயந்து கடமையை விடுவதை ரஜோகுணத்தின் காரியமென்றுந் தூஷித்தருளினர்.

இப்படி, தயைக்கு உபயோகம் துயரப்படுபவன்மனதில் நினைக்கிறபடியா? அல்லது துயரத்தைத்தீர்க்க எண்ணங்கொண்டவன் மனதில்தோன்றினபடியா? அல்லது சாஸ்திரம் காட்டினவழியா? என்றுநிச்சயிக்காமலே மேற் கூறிய முதலிரண்டுவிதத்தை மட்டில் மனதிற்கொண்டு அதற்குச்சாஸ்திரத்தில் எந்த மூலையிலாவது எந்தப்பதமாவது இடங்கொடுக்குமாஎன்று தேடிப்பார்த்து, ஏதோசில ஶ்லோகங்களைக்கொண்டு தங்கள்கருத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்று சிலர் வெகுபிரயாசப்படுகிறார்கள். தன்மனதில் எதைச்சாதிக்கவேண்டுமென்று பிடிவாதமிருக்கிறதோ, அதற்குச் சற்றேறக்குறைய அந்த அர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒருவார்த்தை அல்லது ஒரு ஶ்லோகம்மாத்திரம் தப்பித்தவறிக் கிடைத்துவிட்டால், அதைக்கொண்டு எதையும் சாதித்துவிடலாமென்று பூரணமாய் நம்பியும் விடுகிறார்கள். ஒரு ஶ்லோகத்திற்கோ அல்லது சிலபதங்களுக்கோ கருத்துரைக்கவேண்டுமானல் கேவலம் நிகண்டுகளிலுள்ள யாதாலும் ஒரு பொருளைக் கொள்ளுதல் சரியல்ல என்பதை மறந்தோ அல்லது தன் கருத்தை சாதிக்கவேண்டிய பிடிவாதத்தாலோ அந்த ச்லோகத்திற்கு முன்பின் சந்தர்ப்பத்தை அனுசரித்து அர்த்தம் சொல்லாமல் இதைமாத்திரம் துண்டாய் எடுத்து வியவகரித்து தன்வாஸ்தவார்த்தத்தை யறியாதவர்களின் மனதைக்குழப்பி, தவறான அர்த்தங்களை நிலைநாட்டித் தாங்கள் அறிவில்லாதவர்கள் என்பதைப் பண்டிதர்கள் புத்தியில் தோன்றச் செய்துவிடுகிறார்கள். (இன்னும் வரும்)

புத்தங் கோட்டகம். ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

---

* [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ்ரீ:

நீதிஸ்லோகங்கள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ॥

இதன் அர்த்தம்— "கைகள் தானம் கொடுத்தறியா, காதுகள் ஸாரமான நல்ல வார்த்தைகளைக் கேட்பதில் த்வேஷபுத்தியையுடையனவாயிருந்தன, கண்கள் நல்ல மனிதர்களைப் பார்ப்பதில் பராங்முகமாயிருந்தன, கால்கள் தீர்த்தயாத்ரை போனதில்லை, வயிறு அந்யாயமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட த்ரவ்யத்தால் நிறைந்தது, தலை கர்வத்தால் உயரத்தூக்கப்பட்டிருந்தது, ஆகையால் ஹே! சகோதர நரியே, இந்த நீசனுடைய தாழ்ந்த சரீரத்தை உடனே விட்டுவிடு"—என்பது.

ஒருபட்டணத்தில் ஒருவன் விசேஷ த்ரவ்யங்களை ஸம்பாதித்து எந்தவிதமாகவும் தர்மத்தில் செலவுசெய்யாமல், பகவானை ஒரு நிமிஷத்திலும் ஸ்மரியாமல், இரவும் பகலும் திரவ்யத்தை ஸம்பாதித்தால் அதுவே புருஷார்த்தம் என்று நினைத்து, காலை எழுந்திருந்து வட்டி வசூல்பண்ணுவதும், குடும்ப பரணம் செய்வதுமே முக்யமானதாக நினைத்து, பகவானுடைய நாமத்தைக் கனவிலும் நினையாமல் ஸுகமாய்க் காலம் கழித்துவந்தான். ஒருநாள் வட்டிப்பணத்தில் பாக்கி இருந்ததொகையை வசூல்செய்யப் பக்கத்து ஊருக்குப் போய்த் திரும்பி ஒருகாட்டுவழியாய் வருகையில் வெய்யிலால் இளைப்புற்று நடுவழியில் ஒரு மரத்தடியில் இளைப்பாற உட்கார்ந்தான். மரத்தின் பின் பக்கத்திலிருந்த புற்றிலிருக்கும் பாம்பு ஒன்று பின்புறமாய்வந்து இவனைக்கடிக்க மயக்கங்கொண்டு அவ்விடமே இறந்துவிட்டான். இப்படியிருக்கும் ஸமயத்தில் ஜன்மாந்தரத்தில் ருஷிகளாக இருந்தவர் இருவர் ஏதோபாபவசத்தால் நரியாகப்பிறந்து காட்டில்ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு இந்த இடத்துக்கு வரும் ஸமயத்தில் இந்த மரத்தடியில் கிடக்கும் பிணத்தைப் பார்த்து, ஒரு நரி ஆவலாக ஓடிக் கையைக் கடித்துத் தின்னப் போகும்போது, இன்னொரு நரி, ஹே தோழனே! அந்த ப்ரேதத்தின் கையைச் சாப்பிடாதே. அவைஒருவிதமான தானத்தையும் எவனுக்கும் பண்ணியறியாதவை, அவைகளை நீசாப்பிடுவது தகுதியல்லஎன்று சொன்னதும், உடனே அந்த நரி, சரி என்று கைகளைவிட்டு விட்டுக் காதுகளைக்கடிக்கப் போகுமுன் இன்னொருநரி, அந்தக் காதுகளிரண்டும் நல்லவிஷயங்களை (பகவந்நாமங்களை) ச்சொல்லிக் கேளாதவை. ஆகையால் அவைஉன்னல் சாப்பிடத்தகுந்தவையல்ல என்

று சொல்லிற்று. பிறகு அந்த நரி, கண்கள் இரண்டையும் பிடுங்கித்தின்னச் செல்லும்போது, மற்ற நரி, அந்த இரண்டு கண்களும் நல்லபாகவதர்களை யும், பகவானுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும் எக்காலத்திலும் பார்க்காதவை, ஆகையால் அவை நீ சாப்பிடத்தக்கவையல்ல என்றுசொன்னதும் அந்தநரி கால்களைப்பிடுங்கித்தின்ன எத்தனிக்குமுன், மற்ற நரி, அந்தக் கால்கள் புண்யஸ்தலத்துக்காவது தீர்த்தயாத்ரைக்காவது போயறியாதவைகள். ஆகையால் அவைகள் உன்னால் சாப்பிடத்தகாதவைகள் என்று சொன்னதும், வயிறுபெரிதாய்த் தொங்கியும் தொப்பையுமாயிருந்ததால் அதுநல்ல ஆகாரமாகும் என்று அதை அந்தநரி கடிக்கப்போகுமுன், மற்ற நரி அந்தவயிறு அந்யாயமாய்க் கெட்டவழியில் ஸம்பாதித்த த்ரவ்யத்தால் நிரப்பி வளர்க்கப்பட்டது; ஆகையால் அது உனக்குத்தகுதி அல்லஎன்று சொன்னதும், அந்தநரி தலை பருமனாயிருந்ததால் அதைத் தின்போம் என்று அதனண்டை போனதும், மற்ற நரி, அந்தத்தலை அளவில்லாதகர்வத்தால் ஒருநாளும் ஒருவரையும் வணங்காதது; ஆகையால் அதுஉனக்குத்தகுந்தது அல்ல. ஹே ஸஹோதரனே! இந்த மஹாபாவியின் சரீரத்தின்கிட்டவேபோகாதே உடனேவிட்டு விலகிவிடுஎன்று சொல்லித் தன்தோழனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டது.

ஆகையால் ஐஹிகஸுகத்தையே மேலானது என்று கருதி அதிலே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டு பரலோகத்துக்கு ஸாதனமாக எந்தக் கார்யத்தையும் செய்யாமலிருப்பதுமிகவும் கீழ்ப்பட்டது என்பது இந்தஶ்லோகத்தின் கருத்து.

பகவான், அபாரகருணையால் ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கைகால்முதலிய அவயவங்களைக்கொடுத்து, தத்வத்தை அறிந்து, ஹிதத்தை அநுஷ்டித்துப் புருஷார்த்தத்தை அடையட்டும் என்று எண்ணி ஒத்தாசைசெய்தும், அவைகள் எதற்காக நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டவையென்பதை அறியாமல், அன்னியாய வழிகளில் அவைகளை உபயோகப்படுத்துமவர்களைப் பார்த்துத் தண்டிக்கும்பொருட்டு யமதர்மராஜன் தன் தூதர்களைப்பார்த்து, "1 எவர்களுடைய வாய்கள் பகவானுடைய நாமத்தைச் சொல்லவில்லையோ, எவர்களுடைய மனஸ்ஸானது பகவானுடைய தாமரைப்புஷ்பம்போலிருக்கிற திருவடிகளை நினைக்கவில்லையோ, எவர்களுடைய தலைகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை உத்தேசித்து ஒருதரமாயினும் வணங்கவில்லையோ, எவர்கள் விஷ்ணுவினுடைய பூஜையைச்செய்யவில்லையோ அப்பேர்ப்பட்ட கெட்டவர்களை என்னிடம் கொண்டுவாருங்கள்" என்று ஆஜ்ஞாபிக்கிறான். ஆகையால் பகவந்நாமஸ்மரணம் முதலிய ஸாதுக்ருத்யங்களில்லாவிட்டால் இந்த ஸம்ஸார பந்தம் நிவிர்த்தி ஆகாது என்று நினைத்துக் குலசேகர ஆழ்வார் ஐந்து இந்திரியங்களையும் குறித்துப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்.—

1 ஜிஹ்வா ந வக்தி பகவத்குண நாமதேயம் சேதஶ்ச ந ஸ்மரதி தச்சரணாரவிந்தம் । க்ருஷ்ணாய நோ நமதி யச்சிர ஏகதாபி தானானயத்வமஸதோ(அ)க்ருத விஷ்ணு க்ருத்யான் ॥

(2) ஹே வாயே! கேசவனுடைய நாமத்தைக் கானம்பண்ணு,
ஹே மனமே! முராரிபுவான பகவானைச் சரணமாக அடை,
ஹே கைகளே! ஶ்ரிய:பதியினுடைய பூஜையைச் செய்யுங்கள்,
ஹே காதுகளே! பகவானுடைய புண்யகதைகளைக் கேளுங்கள்,
ஹே கண்களே! பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பாருங்கள்,
ஹேகால்களே!பகவான்எழுந்தருளியிருக்கும் கோவில்களுக்குப் போங்கள்,
ஹே மூக்கே! பகவானுடைய பாதத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட துளஸியின் வாஸனையை மோந்து பார்.
ஹே தலையே! பகவானை வணங்கு,

இப்படியே பொய்கை ஆழ்வாரும் எம்பெருமானிடம் தமது பஞ்சேந்திரியங்களும் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பின்வரும் பாசுரத்தால் காட்டுகிறார்.

வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தான்தொழா—பேய்முலைநஞ்
ஞூணாக வுண்டா னுருவொடு பேரல்லால்
காணாகண் கேளா செவி.

முதல் திருவந்தாதி 11-பாசுரம்.

இதன் அர்த்தம்,

என்னுடைய வாயானது அந்த எம்பெருமானை அல்லாமல் வேறொன்றையும் புகழாது; என் கைகள் உலக முழுவதையும் தாரதம்யம் பாராமல் எல்லார் தலைகளிலும தனது திருவடிபடும்படி அநாயாஸமாய்த்தாவி அளந்துகொண்ட த்ரிவிக்ரமனை அல்லது வேறொருவரையுந் தொழமாட்டா; பூதனையினுடைய ஸ்தநங்களில் தடவப்பட்ட விஷத்தை உணவாக விரும்பி அமுது செய்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அல்லாமல் வேறொன்றையும் என் கண்கள் பார்க்கமாட்டா, அவருடைய திருநாமத்தை அல்லாமல் வேறொருவருடையதையும் என் காதுகள் கேட்கமாட்டா—என்பது.

ஆகையால் க்ருஹக்ருத்யங்கள் எவ்வளவு இருந்தாலும் பகவானைக் காலை ஸாயங்காலங்களிலாவது ஒரு க்ஷணமாவது தியானித்து ஸ்தோத்ரம் செய்தால் நாம் நல்ல கதியை அடைவோம் என்பதில் ஸந்தேஹமே யில்லை.

ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார்.

2 ஜிஹ்வே கீர்தய கேஶவம் முரரிபும் சேதோ பஜ ஶ்ரீதரம் பாணித்வந்த்வ ஸமர்சயாச்யுத கதா: ஶ்ரோத்ரத்வய த்வம் ஶ்ருணு । க்ருஷ்ணம் லோகய லோசநத்வய ஹரேர் கச்சாங்க்ரியுக்மாலயம் ஜிக்ர க்ராண முகுந்த பாத துலஸீம் மூர்தந் நமாதோக்ஷஜம் ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் அவர்களின் லக்ஷணங்களும்.

இவ்வுலகத்தில் ஜீவாத்மாக்கள், எடுக்கும் ஜன்மங்கள் அவரவர்கள் ஜன்மாந்திர கர்மத்துக்கேற்றபடி நான்கு விதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:— தேவதைகள், மனிதர்கள், ம்ருகபக்ஷ்யாதிகள், கொடி செடி முதலிய ஸ்தாவரங்கள். அவைகளுக்குள் மனுஷ்ய ஜன்மம் பகுத்தறிவு உள்ளதாகையினால் மிகவும் சிறந்தது என்பது எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயமே. அந்த மனிதர்களுக்குள் வைஷ்ணவ ஜன்மம் மிகவும் சிறந்தது. ஏனெனில் ஒரு குலத்தில் (1) ஒருவைஷ்ணவன் ஜனித்தானேயானால் அவனால் நாம் உஜ்ஜீவிப்போமென்று அவனுடைய பித்ரு, பிதாமஹர் எல்லாரும் ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள் என்றும், எந்த ஜன்மத்திலும் விஷ்ணு பக்தனாயிருக்கையே நான் விரும்புகிறேனென்று ருஷிகளாலும் "வன்மையாவது உன் கோயிலில் வாழும் வைஷ்ணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே" என்றும் அநேக இடங்களில் ஆழ்வார்களால் கொண்டாடப்பட்டிருப்பதனால் அப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்? எந்த விதமான லக்ஷணங்களால் அவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று நாம் அறியமுடியுமென்பதையும் இங்கு விமர்சிப்போம்.

பாத்மோத்தர புராணத்தில் (2) அறுபத்தொன்பதாவது அத்யாயத்தில் சங்கு, சக்ரம், கதை, பத்மம், இவைகளை எவன் தரிக்கிறானோ, துளசிக்கட்டையினால் செய்யப்பட்ட மாலையை எவன் கழுத்தில் எப்போதும் அணிந்துகொண்டிருக்கிறானோ, பன்னிரண்டு திருமண் காப்புக்களைச் சரீரத்தில் எவனொருவன் தரிக்கிறானோ, எவர்களுடைய ஆஹாரம் பரிசுத்தமா

(1) [illegible]
[illegible]
[illegible]

(2) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

னதோ, பொறுமை, தயை, ஸத்யம், முதலிய குணங்கள் எவர்களுக்கு இருக்கிறதோ, எவனுடைய புத்தி விஷ்ணுவினிடத்தில் ஸ்திரமாக ஊன்றி நிற்கிறதோ, பரஹிம்ஸையினின்றும் விலகினவன் எவனோ, அப்படிப்பட்டவர்கள் வைஷ்ணவர்கள். வேதமான சாஸ்த்ரத்தை நம்பினவர்களாயும், அதில் சொல்லிய யஜ்ஞம் முதலிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவர்களாயும், பகவானுக்கு விசேஷகாலங்களில் உத்ஸவங்கள் செய்துகொண்டிருக்கிறவர்களும் எவர்களோ அப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுவுக்கு ஸத்ருசர்களாக அறியத்தக்கவர்கள். தானம் முதலியவைகளை அவர்களுக்கேசெய்ய வேண்டும். வைஷ்ணவன் ஒருவனுக்கு அன்னமளித்தால் ஆயிரம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்ததாக ஆகும். வைஷ்ணவர்கள் கண்ணுக்கு இலக்கான வஸ்துக்களெல்லாம் பாபங்களினின்று விடுபட்டுப்போகும். வைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பதனால் விஷ்ணுவே ஆராதிக்கப்பட்டவராகிறார்.

சங்கு, சக்ராங்கனம்.

சங்குசக்ராதிகளைத் தேகத்தில் தரிக்கும் ப்ரகாரங்களும் அந்தப் பாத்மோத்தரத்திலேயே 251, 252, அத்யாயங்களிலும், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கும் ப்ரகாரம் 253-வது அத்யாயத்திலும் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளையும் ஸங்க்ரஹமாய் எடுத்துக் குறிப்பிடுகிறோம்.

சங்கம், சக்ரம் இவைகளைத் தங்கத்தினாலாவது, வெள்ளியினாலாவது, தாம்ரத்தினாலாவது, வெண்கலத்தினாலாவது செய்விக்கவேண்டும். பஞ்சாம்ருதங்களினால் திருமஞ்சனம் செய்து, சந்தனம், புஷ்பம், தூபதீபம், முதலியவைகளால் ஸுதர்சன, பாஞ்சஜன்ய, மந்த்ரங்களைக் கொண்டு ஆராதனம் செய்ய வேண்டும். தங்கள் தங்கள் க்ருஹ்ய ஸூத்திரத்தில் சொல்லியபடி அக்நியை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு ஆசார்யன்மேல் சொல்லப்போகிற மந்த்ரங்களைக் கொண்டு ஹோமம் செய்யவேண்டும். த்வயம் என்கிற மந்த்ரத்தினால் 1008

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அல்லது 108 தடவையும் அப்படியே மற்றும் சில வைஷ்ணவ மந்த்ரங்களாலும் ஹோமம் செய்யவேண்டும். புருஷஸூக்தர்களுடைய மந்த்ரங்களால் நெய்யையாவது, பாயஸத்தையாவது ஹோமம் செய்யவேண்டும். அந்த அக்நியில் சங்கத்தையும், சக்ரத்தையும், எழுந்தருளப்பண்ணி ஷடக்ஷரம் என்கிற மந்த்ரத்தால் இருபது தடவை ஹோமம் செய்யவேண்டும். நன்றாய்க் காய்ந்திருக்கிற சக்ரத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஸுதர்சனமந்த்ரத்தினாலும், அப்படியே சங்கத்தினாலும், வலது இடது தோள்களில் அங்கனம் செய்யவேண்டும். பிறகு மீதி ஹோமத்தை முடித்துவிட்டு ஸுதர்சன, பாஞ்சஜன்யங்களுக்கு முன்போல் ஆராதனம் செய்து ஒரு கலசத்தில் ஜலத்தை நிறைத்துக்கொண்டு அதில் மந்த்ரங்களை ஜபித்து சிஷ்யனை அன்று ஸ்நானம் செய்வித்துப் பரிசுத்த வஸ்த்ரம் தரித்துக்கொண்டு வணக்கத்துடன் வந்து ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் மந்த்ரோபதேசம் செய்யவேண்டும். மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தையும் உபதேசம் செய்யவேண்டும். இப்படி ஆசார்யனிடத்திலிருந்து மந்த்ரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட சிஷ்யன், அந்த ஆசார்யனுக்குத் தன் சக்திக்குத் தகுந்தபடி த்ரவ்யங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். இப்படி விதிப்ரகாரம் வைஷ்ணவனை ஆசார்யனிடத்திலிருந்து மந்த்ரத்தை எவன் பெறுகிறானோ, அவன் விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்தை அடைகிறான். மற்ற எவ்விதத்திலும் அடையமாட்டான். அந்த மந்த்ரமாவது எதுவென்னில், சரணாகதி மந்த்ரமாகிய த்வயம். இப்படி ப்ரும்மாவுக்கு ச்ரிய:பதி அங்கனம் செய்வித்து உபதேசித்தார். எனக்கு ப்ரும்மா அங்கனம் செய்து உபதேசித்தார். நீங்களும் அப்படியே செய்தால் பகவானுடைய பதவியை அடைவீர்களென்று ருஷிகளுக்கு நாரதர் உபதேசித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று நிரூபித்து த்வயத்துக்கு மேற்பட்டமந்த்ரம் இல்லையென்று ஸத்யமாகச்சொல்லுகிறேனென்றும் சொல்லுகிறார்.

மற்றொரு இடத்தில் 252-வது (3) அத்யாயத்தில் பகவானுடைய சின்னங்களால் அடையாளம் செய்யப்பட்டவனாய், பகவானையே தியானம் செய்துகொண்டிருப்பவன் பகவானை அடைகிறான். ப்ராஹ்மணன் தோள்களில் சங்கு சக்கரங்களினால் அங்கனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஹோமம் செய்யப்பட்ட அக்நியில் சக்ரத்தையாவது சங்குசக்ரங்களையாவது தப்தம் செய்து ஸர்வபாபங்களும் போகவேண்டியதற்காகத் தாங்கள் அங்கனம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இப்படி அங்கனம் பண்ணிக்கொண்டவன் யம

(3) [illegible] ஸம்சய:।

சங்கசக்ராங்கநம் குர்யாத் [illegible] ப்ராஹ்மணோ பாஹுமூலயோ:।

லோகத்தைக்கடந்து பகவானுடைய பரமபதத்தை அடைகிறான். சக்ரத்தால் சின்னம் செய்துகொள்ளாதவன் பகவானைப் பூஜைசெய்வானேயானால் அந்தப் பூஜை, அவன் உச்சரிக்கும் மந்த்ரம் முதலியவைகளெல்லாம் வ்யர்த்தமாய்விடுகின்றன. ச்ராத்தகாலத்தில் சக்ராங்கனம் இல்லாதவனைப் போஜனம் செய்வித்தால் அந்த ச்ராத்தம் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகிறது. பித்ருக்கள் நிராசர்களாய்ப் போய்விடுகிறார்கள். ஆதலால் ச்ராத்தகாலங்களில் சக்ராங்கனம் செய்துகொண்டவர்களையே போஜனம் செய்விக்கவேண்டும். சக்ராங்கனம் இல்லாதவனுக்குக் கொடுப்பதெல்லாம் அஸுரர்களுக்கு ப்ரீதியாகிவிடுகின்றன. எவனுடைய சரீரம் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அக்நியில் தப்தமான சக்ரத்தினால் அடையாளம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அவனுடைய சரீரத்திலேயே எல்லாப் புண்யதீர்த்தங்களும், எல்லா யக்ஞங்களும் வஸிக்கின்றன. எல்லா வேதங்களையும் அறிந்தவனையும், எல்லாசாஸ்த்ரங்களையும் கற்றறிந்தவனையும் அநேக யஜ்ஞங்களைச் செய்தவனுமிருந்தபோதிலும், சக்ராங்கனம் செய்துகொள்ளாமற் போவானேயானால் அவன், ஸாமன்ய ஜனமாவான். அவனிடத்தில் தெரிந்தவர்கள் ஒன்றையும் வாங்கிப் போஜனம் செய்யக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட ப்ராஹ்மணன் பதிதனேயாவான். சாஸ்த்ர விதிப்படி சக்ரத்தை தரிக்காதவனும் திருமண் காப்புக்களைத் தரிக்காதவனும் பதிதனாவான். அவனை ராஜா கழுதையில் ஏற்றி ராஜ்யத்தினின்று துரத்திவிடவேண்டும். ச்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டதும், ஸ்ம்ருதிகளில சொல்லப்பட்டதுமாகிய கர்மங்களில் அதிகாரம் உண்டாவதற்கும், மந்த்ரங்களில்

ஹோதாக்நௌ [illegible] ஸர்வபாபாபநுத்தயே ।
சக்ரம் வா சங்கமேவ வா [illegible] ।
[illegible] யாதி விஷ்ணோ: பரம் பதம் ।
சக்ரசிஹ்நவிஹீநஸ்து ய: பூஜயதி கேசவம் ।
வைஷ்ணவம் [illegible] ।
விஷ்ணுசக்ரவிஹீநம் து யஸ்ச்ராத்தே போஜயிஷ்யதி ।
வ்யர்த்தம் பவதி தத்ஸர்வம் நிராசா: பிதரோ கதா: ।
விஷ்ணுசக்ராங்கிதம் விப்ரம் போஜயேச்ச்ராத்தகர்மணி ।
யத்தத்தம் சக்ரஹீநாய தத்ஸர்வம் ஆஸுராயதே ।
ஹோதாக்நி தப்தசக்ரேண சரீரம் யஸ்ய சிஹ்நிதம் ।
[illegible]தீர்த்தாநி யஜ்ஞாஸ்ச வஸந்தி நாத்ர ஸம்சய: ।
ந தஸ்ய நிஷ்க்ருதிர்த்ருஷ்டா [illegible] ஸஹஸ்ரஸ: ।
ஸர்வவேதவிதோ வாபி ஸர்வசாஸ்த்ரவிசாரத:।

அதிகாரம் உண்டாவதற்கும், பகவானுடைய ஆராதனத்தில் யோக்யதை உண்டாவதற்கும், வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பதற்காகவும், உண்மையான தத்வஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காகவும் சாஸ்த்ரமுறைப்படி ஹோமம் செய்யப்பட்ட அக்நியில் காய்ச்சப்பட்ட சங்க சக்ரங்களால் அங்கனம் செய்துகொள்ளவேண்டும். பகவானுடைய சின்னங்களாகிற சங்குசக்ரங்களைத்தவிர மற்ற எந்த அடையாளத்தாலேயும் தேஹத்தில் அங்கனம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. அப்படி மற்றொன்றினால் அங்கனம் செய்துகொண்டவன் எவ்வித வைதிககாரியங்களிலும் அதிகாரியாகமாட்டான். அப்படியே சக்ராங்கனம் தரியாத ப்ராஹ்மணனும் அவைஷ்ணவனானதால் அவனைத் தூரத்தில் பரிஹரிக்கவேண்டும். எல்லா ஆச்ரமங்களில் இருப்பவர்களுக்கும் ஸ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதால் சக்ராங்கனம் செய்துகொள்ளவேண்டியதவசியம். அப்படியே மஹோபநிஷத்திலும், யஜுர்வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "உம்முடைய சக்ரம் மிகவும் ப்ரஸித்தமானது, எங்களுடைய சரீரத்தை முழுவதும் வ்யாபிக்கத்தக்கது. அப்படி தாபம் செய்யப்படாத சரீரத்தை உடையவன் பச்சையான சரீரம் உடையவன். ஆமன் என்று பெயர்கொண்டவன். அவன் பரமாத்மாவை அடையமாட்டான். அப்படி தாபம் செய்யப்பட்டவன் எப்பொழுதும் அந்தப் பகவானை அநுபவிக்கிறான்" என்று அர்த்தமுள்ள வாக்யம் ஸாமவேதத்தில் காணப்படுகிறது. அப்படியே யஜுர்வேதத்திலும் மிகவும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற சக்ரத்தினால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்டவர்களாய்ப் பாபத்தைத் தாண்டிவிடுவோம்.

ஹுத்வா விதிநா சக்ரம் ப்ராஹ்மண: பரிதாபயேத் ।
ஊர்த்வபுண்ட்ர விஹீநஸ்து ஸங்கசக்ர விவர்ஜித:,
தம் த்ருஷ்ட்வா ஸசைலோ ஸ்நாத்வா பஹி: கார்யாத் ஸ்வபந்தநாத்॥
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந ப்ராஹ்மண ஸ்வீயாந்வித:.
ஸ்ரௌத ஸ்மார்த்தாதி ஸித்த்யர்த்தம் வைஷ்ணவத்வ ஸித்தயே ।
ஹரே: பூஜாதிகாரார்த்தம் சக்ராங்கனம் விதீயதே ।
வைஷ்ணவஸ்ய ஸித்த்யர்த்தம் ஜ்ஞாநஸித்த்யை விசேஷத:.
தப்த ஸங்கசக்ராப்யாம் ஹோமாக்நௌ தாபிதம் விதீயதே ।
அந்யைஸ்து தாபயேத் ப்ராஹ்மணோ ஹரிலக்ஷணாத்.
ஸங்கசக்ர மஹாவஸ்து சாஸ்த்ரத: பூர்வமேவ ஹி ।
ஸர்வேஷாமாச்ரமிணாம் நாந்ய: ஸ்ரௌத ஸித்தி க்ரியாஸு ।
சக்ராங்கிதோ வர்ணநியமாத் ஸர்வைர்விதேய: ।

(இன்னும்வரும்)

சே. நரஸிம்மாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ பாகவத தனிச்லோகீ.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:.

க்ருஷ்ணஸ்யாஸீத் ஸகா கஸ்சித் ப்ராஹ்மணோ ப்ரஹ்மவித்தம:।
விரக்த இந்த்ரியார்த்தேஷு ப்ரசாந்தாத்மா ஜிதேந்த்ரிய:।

[ஸ்ரீபாக-தசமம்-அ. 80, ச்லோ - 6.]

ஸ்ரீகுசேலருக்கு கண்ணன் அநுக்ரஹம் செய்த திவ்ய சரித்ரத்தை சொல்ல உபக்ரமித்து அந்தக் குசேலருடைய ஜ்ஞான வைராக்யங்களின் பெருமையை நிரூபிக்கிறார் மஹர்ஷி.

க்ருஷ்ணஸ்யாஸீத்:— உலகத்தில் தரித்ரனாய் ஒருவன் இருந்தானேயாகில் "பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில் போற்றியென்றேத்தெழுவர் இருள்கொள் துன்பத்து இன்மைகாணில் என்னே என்பாருமில்லை" என்கிறபடியே இவனை ஒரு வஸ்துவாக நினைப்பாரில்லை. உலகத்தாருக்கு அப்படிப்பட்டவராக இருந்தபோதிலும் ஸ்ரீ கண்ணனுடைய திருவுள்ளத்தில் இவர் ஒருவரே உளர் என்று நினைக்கக்கூடியவராயிருந்தார், பக்தியின் மிகுதியாலே. அன்றிக்கே.

'மயி ஸர்வாணி பூதானி ஸர்வம் ச மயி பச்யதி।
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணச்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணச்யதி ॥'

என்கிற ஸமதர்சன யோகத்தில் நிஷ்டையை உடையவரானபடியாலே ஸர்வ வஸ்துக்களையும் பகவதாத்மகமாக அறிந்தவரானபடியால் பகவானுக்கு எப்பொழுதும் திருவுள்ளத்தில் மறக்காமல் நினைக்கக்கூடியவராயிருந்தார் ஒருவர். அன்றிக்கே,

"க்ருஷ்ணஸ்யஹி க்ருதே சோக:" என்கிறபடியே கண்ணனுக்குச் சேஷபூதராய் அவனுடைய ப்ரயோஜனத்துக்காகவே நாம் ஏற்பட்டிருக்கிறோம் என்ற ஞானத்தை உடையவருவர், 'உனக்குப்பணி செய்திருக்கும் தவமுடையேன்' என்றிருந்தார் என்று தாத்பர்யம்.

க்ருஷ்ணஸ்ய ஸகா, :—'த்ருணாதபி ஸுநீசேந' என்றுசரணாகதரை தன்னில்தாழ்ந்தவராகநினைக்க கூசிஇருக்கிற கண்ணனுடையதிருவுள்ளத்தில் மித்ரராகக்கருதப்பட்டவர். இவருடைய திருவுள்ளத்திலோ அவருடையதாஸபூதன் அவரை ஆச்ரயித்தவன்என்று எண்ணிககொண்டிருந்தவர்.

'அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத:'

என்றாரிறே இளையபெருமாள். அதாவது திருவடி ரிஶ்யமூகபர்வதத்தில், நீர் இவருக்கு யார் ஆகிறீர் என்று கேழ்க்க அப்போது இளையபெருமாள், பெருமாள் என்னை ஒருபடி நினைத்திருப்பர், நான் ஒருபடிநினைத்திருப்பேன் என்றார் இருவரும்நினைத்திருப்பதுஎன்னவென்று வினவ, அவர் நினைத்திருக்குமாகாரம்தோள் தீண்டியான ஆகாரம், நான்நினைத்திருப்பது தாள் தீண்டியான ஆகாரம், அவர் என்னை உடன்பிறந்த தம்பிஎன்றுநினைத்திருப்பர் நான் அவருடையகுணங்களுக்குத்தோற்று ஸ்வயம்போக்யமான அடிமையை அங்கீகரித்தவன்என்று நினைத்திருக்கிறேன் இப்படியே இவ்விடத்திலும் க்ருஷ்ணஸ்யஸகா என்கிறார் ஸகா என்பது இவ்விடத்தில் அநுகூலமாகநடப்பது. பிரதிகூலமாக இருப்பதைத்தவிர்த்தல் பரிபூர்ணமானவிச்வாஸம், முதலியசரணாகதியின் அங்கங்களைச்சொல்லிக் கொண்டு சரணாகதன் என்றே சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் உஹந்ததோழரானதுபோலே இந்த அவதாரத்தில் ஸ்ரீ குசேலர்.

க்ருஷ்ணஸ்யஸகா கஶ்சித் —. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குதான்தாஸபூதரென்கிற தாஸ்யரஸானுபவத்தினாலே தரித்துக்கொண்டிருந்தவர். இந்த ஜ்ஞானமில்லாதபோது இவனும் அவஸ்துபூதன், "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றிறே பெரியோர்கள் பாசுரம். இப்படி பகவானுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பவர் ஒருவர் ப்ரும்மாதிதேவர்களோ என்னில், அல்ல. கஶ்சித் தனித்து ஒரு பெயர் இட ஒண்ணாதபடியாதாமொருவர். இத்தால் இவருடைய ஆகிஞ்சந்யத்தில் உயர்த்தியில்லை சொல்லப்பட்டது. இத்தாலும் பகவானுடைய க்ருபைககு விஷயமாகாதார் ஒருவருமில்லை, எவ்வளவேனும் ஞானம் சக்தி முதலியவைகளில் குறைந்தவராயிருந்தபோதிலும் தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களிடத்தில் அவனுடைய க்ருபையின் பெருமை சொல்லப்பட்டது. அன்றிக்கே இவ்வளவுபக்தி ஞானவைராகயங்களில் சிறந்தவரான இவருக்கு ஸத்ருசமாய் சொல்லக்கூடியவர் ஒருவருமில்லை. என்று சொல்லப்பட்டதாகவுமாம், இத்தால்.

'ந த்வத்ஸமோஸ்த்யப்யதிக: குதோऽந்ய:'

இவ்வுலகத்தில் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் எவனாவது ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தைவிடவேண்டுமென்று எண்ணமுடையவனாக இருப்பான், என்பது இவர் விஷயத்தில் பொருத்தமுடையதாயிருந்தது—அதற்குக்காரணம் ப்ராஹ்மண: என்றது.

'விஷ்ணும் க்ருஷ்ணம் வாஸுதேவம் விஜாநந் |
விப்ரோ விப்ரத்வம் விந்ததே தத்வதர்சீ ||'

இவ்வுலகளந்த பகவானையே பரதேவதையாய் அறிந்தவன், உண்மையை அறிந்தவனானபடியினால், விப்ர: அதாவது ப்ராம்மணன், ஆகயிருக்கும் தன்மையை அடைகிறான் என்று சொல்லுகிறபடி பகவானுடைய தத்வத்தை அறிந்ததினால் உண்டான பரிபூர்ணமானப் ப்ராஹ்மண்யத்தை உடையவர்.

ப்ரஹ்மவித்தம:— ப்ரும்மவித்துக்களுக்குள் மிகவும் சிறந்தவர். அதாவது தனக்குண்டான ப்ரும்மஞானத்தை தன்னுடைய அனுஷ்டானபர்யந்தமாக நடத்தினவர். அனுஷ்டாநபர்யந்தமாக இல்லாதபக்ஷத்தில் அந்த ஜ்ஞானம் நாய்க்கு வால் முளைத்ததுபோல் உபயோகமில்லாமல் அயலார் பரிஹாஸம் செய்யக் கூடிய நிலைமை உடையதாகும், என்றல்லவோ பெரியோர்களின் அபிப்பிராயம். அப்படிஇல்லாதவர் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே யோகிகள் எல்லாரையும் காட்டிலும் 'ச்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத:' என்று மிகுந்தச்ரத்தையுடன் என்னிடத்தில் பக்திசெய்பவன் சிறந்தவன் என்று ஸ்ரீகீதையில் சொல்லியிருப்பதைப்போல, 'நாஹம் ப்ரபந்நஸ்ய காமாம் கோடிம் அர்ஹந்தி' என்கிறபடியே பக்தியோகநிஷ்டர் எல்லாரும் சரணாகதி செய்தவனுடைய கோடியில் ஒருபங்கு பெருமையை உடையவனாக மாட்டான் என்று சொல்லியிருப்பதினால் அப்படி எல்லாவற்றிலும் சிறந்த சரணாகதிவித்யையை கைப்பற்றினவரானபடியாலே ப்ரஹ்மவித்தம: என்றது. இப்படி இவருடையஞானத்திலும் பக்தியிலும் விசேஷம்நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி இவருடைய வைராக்யத்தின் பெருமையை நிரூபிக்கிறார்.

விரக்த: இந்த்ரியார்த்தேஷு கண்முதலியஇந்திரியங்களால்அனுபவிக்கப்படுகிற ரூபம்முதலிய விஷயங்களில் வைராக்யத்தை உடையவர் இவர் ப்ரும்ஹவித்தமரானபடியினால் 'கண்டு கேட்டு உற்று மோந்துஉண்டுழலும் ஐங்கருவி கண்டவின்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன்,' என்கிறபடி பகவானை எப்

போதும் அநுஸந்திப்பதிலுண்டான ஆனந்தத்தினால் மற்ற விஷயங்களை த்ருணவத்கரித்தவர். இத்தால் மேலான ஸுகத்தைப்பார்த்து உண்டான வைராக்யமானபடியினால் இது ஸ்திரமாய் ஊன்றியிருக்கும் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.—இந்திரியங்கள் ஜயிக்கப்பட்டபோதிலும் மனது சஞ்சலமாயிருந்ததேயானால் வைராக்யம் அழிந்துவிடுமேயென்னில் "ப்ரசாந்தாத்மா என்கிறார்" அந்த விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திப்பதிலிருந்து மிகவும் சாந்தியை அடைந்த மனதை உடையவர்.—

ஜிதேந்த்ரிய:. இப்படிமனதுமுதல் ஸ்திரமான வைராக்யத்தை உடையவராயிருந்தபடியினால் இந்திரிய ஜயம் ஸித்தித்துவிட்டது. இவ்விடத்தில் கடவல்லியில் விஷயங்களை ஜயிப்பதற்கு உபாயமாக ஜயிக்கவேண்டியவைகளில் இந்திரியங்கள் பிரதானங்கள். அவைகளைக்காட்டிலும் விஷயங்கள் ஜயிக்கவேண்டியதில் முக்யம். அதைக்காட்டிலும் மனது முக்யமானது. அதைக்காட்டிலும் புத்தி முக்யமானது. புத்தியைக்காட்டிலும் ஆத்மா முக்யமானது. அதைக்காட்டிலும் இந்த சரீரம் அடக்கவேண்டியதில் முக்யமானது. அதைக்காட்டிலும் வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியவைகளில் முக்யமானவன் பரமாத்மா, அவனுக்கு மேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை, என்கிற ச்ருதியின் வரிசைக்ரமம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. எப்படிஎன்னில், ப்ரஹ்ருஷ்டாத்ம: பரமாத்மாவை வசப்படுத்திக்கொண்டவர் பரமாத்மாவை வசப்படுத்துவதற்க்குக்காரணம் "தஸ்ய வசீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே அவரிடத்தில் சரணாகதி செய்வதேயொழிய வேறில்லை. ஆகையினால் அப்படிப்பட்டதன்மை அந்தப்பதத்தினால் சொல்லப்பட்டது —

விரக்த இந்த்ரியார்த்தேஷு என்கிறவிடத்தில் இந்த்ரியங்களிலும் அதன் விஷயங்களிலும் வைராக்யமுடையவர், என்னும் அர்த்தம் சொல்லாமையால் இந்திரியங்கள் முக்யமானவைகள் விஷயங்கள் முக்யமானவைகள் என்று தெரிவிக்கப்பட்டன. ப்ரசாந்தாத்மா என்கிற இடத்தில் ஆத்மா என்னும் பதம் ஜீவாத்மாவையும் மனதையும் சரீரத்தையும் சொல்லுமாகையால் அவைகளின் வரிசையும் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது. ஜிதேந்த்ரிய: என்பது இவைகளின் ப்ரயோஜனமான இந்த்ரிய ஜயம் ஸித்தித்தமையை காட்டுகிறது. ஆக உத்தரார்த்தத்தினால் ஸ்ரீ குசேலருடைய வைராக்யத்தின் பெருமையும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

சே. நரஸிம்மாசாரியார்.

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:.

ஜீவன்களும் மோக்ஷமும்.

இவ்விஷயம் இவ்வுலகிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் அவசியம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவைகளில் முக்கியமானது. உண்மையில் நம்முடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் யாது, ஸ்வபாவத்தில் நாம் எந்த நிலையில் இருக்கவேண்டும், அந்த நிலைமையை யிழந்து ஜநநம் மரணம் முதலிய துக்கங்கள் நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரக் கடலில் நாம் மூழ்கிக் கஷ்டப்படவேண்டிய காரணம் என்ன, இந்த ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடந்து கரையேறுவதற்கு உபாயம் யாது, இது முதலிய விஷயங்களை உள்ளபடி தெரிந்துகொண்டால் நாம் இவ்வுலகில் வாழும் நாட்களில் காமம் கோபம் முதலான சத்துருவர்க்கங்களை யொழித்து ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷ புத்தியில்லாமல் மிகுந்த ஸௌஹார்த்தத்துடன் வாழ்வதோடு பரத்திலும் பரமாநந்தத்தை யடையலாம்.

ஆத்ம ஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்திற்கு மூலகாரணமென்பது எல்லா மதஸ்தர்களும் ஒப்புக்கொண்டவிஷயம். ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தில் "1 ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தனித்தனியே நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு ஈச்வரனுடைய கிருபையால் அம்ருதமென்ற மோக்ஷத்தையடைகிறான்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஆத்ம ஜ்ஞாநம் எல்லோருக்கும் அவசியமானது. இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை விவேசனம் பண்ணும்போது அனேக மதஸ்தர்கள் அனேக விதமாய் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள்.

சார்வாகமதம்.

முதலில் சார்வாகர்களுடைய மதத்தை விசாரிப்போம். அவர்கள் சொல்லுவதாவது.—

ப்ரத்யக்ஷம் ஒன்றுதான் ப்ரமாணம். கண் மூக்கு முதலிய இந்திரியங்களால் தேகத்தைத்தவிர வேறாக ஆத்மா காணப்படவில்லை. அநுமானத்தை ப்ரமாணமாகவே ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு விசாரித்தாலும் ஆத்மாவை அநுமானத்தால் ஸாதிப்பதற்குத் தகுந்த ஹேது கிடையாது. சொல்லுவதாயிருந்தால் எல்லோருக்கும் ஜ்ஞானம் அநுபவஸித்தமாகையால் அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயமாக ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளவேணும் என்று 2 ஜ்ஞானஸம்பந்தத்தை ஹேதுவாகச்சொல்லவேணும்.

1. ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி ச்வேதாச்வதர 1-6.
2. ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் ஸ்வாத்மந: ஜ்ஞாநாந்தாதிநா ... தத்வமுக்தாகலாபம். 1-1-10.

தேகமே ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயம் என்று சொல்லிவிடுகிறோம். 2 பூமி ஜலம். தேஜஸ், வாயு என்ற நான்கு பூதங்களும் சேர்ந்து தேகமாகிறது. அந்தத் தேகத்தில் சைதந்யம் (ஞானம்) என்ற ஒரு சக்தியானது புதிதாக உண்டாகிறது. ஆகையால் ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் தேகம்தான். வேறு ஆத்மா என்பது கிடையாது.

பூமி முதலான நான்கு பூதங்களும் தனித்தனியே இருக்கையில் அவைகளில் சைதந்யம் இல்லாமலிருக்கும்போது, ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தால் மாத்திரம் சைதந்யம் என்ற குணம் எப்படி புதியதாய் உண்டாய்விடும்? அப்படி உண்டாவதானால் நெல்விதைகளுக்குத் தனித்தனியே கோதுமைப்பயிரை விளைவிக்கும் சக்தியில்லாவிட்டாலும் கும்பலாய்ச்சேர்ந்து கோதுமையை விளைவிக்கும் சக்தியை யடைவதற்கு என்னதடை என்று சந்தேகிக்கக்கூடாது. சில வஸ்துககள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தால் சிலகுணங்கள், தனித்தனியே இல்லாவிட்டாலும், புதியனவாக ஸமுதாயத்தில் உண்டாகின்றன.

எங்கேயென்றால் மத்யம், விஷம் முதலியவைகளில் தனித்தனியே மதத்தையுண்டுபண்ணும் சக்தியில்லாவிட்டாலும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து ஸமுதாயமாக ஆகும்போது புதியதாக மதசக்தி உண்டாவதைக் கண்டிருக்கிறோமல்லவா. மேலும் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு இவைகளில் தனித்தனியே சிவப்புஎன்றகுணம் இல்லாவிட்டாலும் இம்மூன்றையும் ஒன்றாகச்சேர்த்துமென்றால் சிவப்புநிறம் உண்டாவதையும் பார்க்கிறோமல்லவா. அதே மாதிரிபூமி ஜலம் தேஜஸ் வாயு என்ற பூதங்களில் தனித்தனியே சைதந்யமில்லாவிட்டாலும் நான்கும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து தேகரூபத்தையடையும்போது சைதந்யம் என்றகுணம்உண்டாவதில் ஒன்றும் ஆக்ஷேபமேகிடையாது.

வெற்றிலைபாக்கு சுண்ணாம்புகளில்தனித்தனியே சிவப்புநிறமானது ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கிறது. மூன்றும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்தால் சிவப்புநிறம் ப்ரகாசிக்கிறது என்று சொல்லுவது சரியல்ல. ஒருகேசம் தனியாகக்கண்ணுக்கு ப்ரகாசமாகத்தெரியாவிட்டாலும் அனேக கேசங்கள் சேர்ந்து கண்ணுக்குத் தெரிவதுபோல் ஒரு வெற்றிலையிலுள்ள சிவப்புநிறம் ப்ரகாசமாகத்தோன்றாவிட்டாலும் ஆயிரம்வெற்றிலைகளை ஒன்றாய்ச்சேர்த்து மென்றாலும் கசக்கினாலும் சிவப்பு நிறம் ப்ரகாசமாகத் தோற்றவேண்டுமே. அனுபவத்திலோ காணப்படவில்லை. இதேமாதிரி பாக்குக்களிலும் சுண்ணாம்புகளிலும் கண்டுகொள்வது.

2. ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோவாயுரிதி தத்த்வாநி தேப்யஶ்சைதந்யம் கிண்வாதிப்யோ மதஶக்திவத் — இதி பார்ஹஸ்பத்ய ஸூத்ரம் ॥

மேலும் சிலவஸ்துக்கள், ஒன்றுசேர்ந்து ஒருவஸ்துவாக ஆகும்போது அந்த அவயவியானவஸ்துவில் அவயவ வஸ்துக்களை விடத்தனியாக ஒருரூபம் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இல்லாவிட்டால் அந்த அவயவியானது ரூபமில்லாமல் போய்விடும் அப்படியானால் வாயுவைப்போல் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வஸ்துவாக ஆய்விடும். அனுபவத்திலோ கண்ணால்காண்கிறோம் அனேகவிதமான நிறத்தையுடைய நூல்களால் ஒருதுணியை நெய்கிறோம் அந்தத்துணியில் சித்திரரூபம் என்று அவயவரூபங்களைவிடவேறாக ஒருரூபத்தைப்பார்க்கிறோம். பிறகும் அந்த சித்திரரூபம் என்ற எண்ணம் மாறாமல் தொடர்ந்தே வருகிறது. ஆகையால் அவயவகுணங்களைவிட விலக்ஷணமாக அவயவியில் ஒரு குணத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேணும். அதேமாதிரிதேகத்தில் சைதந்யம்என்ற ஒருகுணம் புதியதாக உண்டாகிறது.

தேகமே ஆத்மா என்று ஒப்புக்கொண்டால் தன் தேகத்தைத் தானே பார்த்துக்கொள்ளமுடியாது. ஒரு வஸ்துவே ஒரு காரியத்தில் கர்த்தாவாயும் கர்மாவாவாயும் இருக்கமுடியாது. அனுபவத்திலோ நம் தேகத்தை நாமே பார்த்துக்கொள்கிறோமே என்ற ஆக்ஷேபம் சரியானதல்ல. தேகத்தைவிட வேறாக ஒரு ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்களும் "நான் என்னை அறிந்துகொள்ளுகிறேன்" என்ற அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானத்தில் ஆத்மாவையே கர்த்தாவாயும் கர்மாவாயும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது அவசியமானதால் அவர்கள் சொல்லும் யுக்தியைக்கொண்டே நாமும் ஒரே தேகத்திற்குப் பார்ப்பதில் கத்ருத்வமும் கர்மத்வமும் ஒப்புக்கொள்ள என்னதடை இருக்கிறது.

ஆகமம் என்ற ஒரு ப்ரமாணத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதற்கு வ்யாக்யாநம் சொல்லுவதும் தங்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமாகுமேயல்லாமல் யுக்திக்கும் வாதத்திற்கும் அது நிற்காது. அப்படி ஆகமத்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு ஶ்ருதார்த்தாபத்தி ந்யாயத்தாலே விசாரித்தாலும் தேகம்தான் ஆத்மா என்று வேதத்தால் ஏற்படுகிறது.

1 "இந்தப் பூதங்களெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து விஜ்ஞாநகநமாக அதாவது சைதந்யத்துடன் கூடிய வஸ்துவாக ஆகிறது. இந்தப் பூதங்கள் அழிந்தவுடன் சைதந்யத்துடன் கூடிய அந்தவஸ்துவும் அழிந்துவிடுகிறது, பிறகு சைதந்யம் கிடையாது" என்ற ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷ

1 விஜ்ஞாநகந ஏவைதேப்யோ பூதேப்ய: ஸமுத்தாய தாந்யேவாநு விநஶ்யதி ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞாஸ்தீதி — ப்ருஹ. 2-4-12.

த்தைக் கவனித்துப்பார்த்தால் தேகம் தான் ஆத்மா என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஆகமத்தால் தேகத்தைத் தவிர வேருக ஆத்மாவை ஸ்தாபிக்கலாமென்ற வீண் ஆசை ப்ரயோஜனப்படாது. ஆகையால் தேகத்தைத் தவிர வேறு ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்வதற்குத்தகுந்த ப்ரமாணம்கிடையாது. அப்படி ஆத்மாவை ஒப்புக்கொள்வதாயிருந்தாலும் தேகமே தான் ஆத்மா. வேறு கிடையாது. ஆகையால்தான் "நான்பருமன் "நான் கருப்பு "நான்சிவப்பு" என்று பருமன், கருப்பு, சிவப்பு முதலிய குணங்களுக்குஆதாரமாகியதேகமே "நான்" என்ற ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகிறது.

தேகமே ஆத்மாவாக இருக்கும்பக்ஷத்தில் "என்னுடையதேகம்" என்று ஞாநம் வரக்கூடாதே. வஸ்து ஒன்ருக இருக்கும் பக்ஷத்தில் "உடைய" என்று ஷஷ்டீவிபக்தி ஸம்பந்தமாகாதே. குடத்தினுடையகுடம் என்ற ப்ரயோகத்தைக் கண்டதில்லையே. ஆகையால் "என்னுடையதேகம்" என்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி ப்ரதீதிஉண்டாகிறபடியால் ஆத்மாவேறு தேகம்வேறு என்றுதானே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆக்ஷேபிப்பதுசரியல்ல. 'என்' என்றசப்தத்தின் அர்த்தமும் "ஆத்மா" என்று சப்தத்தின் அர்த்தமும் ஒன்ருயிருந்தாலும் "என்னுடைய ஆத்மா" என்ற ஞாநத்தை நீங்கள் எந்த யுக்தியைக்கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்களோ அதேயுக்தியைக்கொண்டு நாங்களும் "என்னுடையதேகம்" என்ற ப்ரதீதியை ஸாதிக்கிறோம் என்ருல் நீங்கள் என்னஆக்ஷேபஞ் சொல்லமுடியும்?

இந்த சார்வாகர்களுக்குள்ளேயே ஸ்வயம்பிரகாசம் கொஞ்சம் உண்டு அதாவது தேகமே ஆத்மா என்று ஒப்புக்கொண்டால் பால்யாவஸ்தையில் இருந்த தேகமானது யௌவநாவஸ்தையில் இல்லாமையால் பால்யத்தில் இருந்தஆத்மாவேறு, யௌவநத்தில் இருக்கும் ஆத்மாவேறு, என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாகவரும். அப்படியானுல் "பால்யத்தில் சாஸ்த்ரங்களைப்படித்த நான் இப்போது பண்டிதனுக இருக்கிறேன்" என்ற ஜ்ஞாநம் உண்டாவது ஸம்பந்தமாகாது. ஏனெனில் பால்யத்தில் இருந்த ஆத்மா வேறு இப்போது இருக்கும் ஆத்மா வேறு அல்லவோ? ஒரு ஆத்மா செய்த காரியத்தை மற்ருெரு ஆத்மா, தான் செய்ததாக நினைத்துக்கொள்ளுகிறது என்ருல் தேவதத்தன் செய்த காரியத்தை யஜ்ஞதத்தன் தான் செய்ததாக நினைத்துக்கொள்ளவேண்டியதாகவரும். ஆகையால் தேகம் உள்ளவரையில் ஒரே ஆத்மாவைத் தேகத்தைத் தவிர வேருக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

(இன்னும்வரும்,)

வி. க்ருஷ்ணமாசாரியர்.

186732

விளம்பரம்.

தீபிகைக்கு வ்யாஸங்கள், சந்தா, விலாஸமாறுதல்கள், இன்னும் தீபிகை விஷயமாய்த்தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விவரத்துக்கு ஆகும் கடிதங்கள் எல்லாம் ஸபையின் கார்யதரிசிக்கு, 2/11 ஆதியப்ப முதலித் தெரு, புரசைவாக்கம், வேப்பேரிபோஸ்டு என்ற விலாஸத்துக்கு அனுப்பவேணும்.

வ்யாஸம் எழுதுகிறவர்கள் விஷயத்தை எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதிப் பிரமாணங்களைக் கீழ்க்குறிப்புக்களாக எழுதியனுப்பவேணும். ஸம்ஸ்க்ருத ஶ்லோகங்களுக்கும் வாக்யங்களுக்கும் கூடவே தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு எழுதிவிடவேணும். வ்யாஸங்கள் நேரில் அச்சாபீசுக்கு அனுப்பப்படுவதால் எழுத்துக்களை ஸ்பஷ்டமாகவும் விரளமாகவும் கடுதாசியின் ஒருபக்கத்திலேயே எழுதி அனுப்பும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

மெம்பர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விலாஸத்துக்கு ஸஞ்சிகைகள் அப்போதைக்கப்போது வெகு ஜாக்கிரதையுடன் அனுப்பப்பட்டு வருகின்றன. ஸஞ்சிகைகள் வேண்டிய அளவுதான் அச்சிடப்படுவதால் தபால் மூலமாகவோ, ஸரியான முகவிலாஸம் இல்லாததினாலோ சேராதஸஞ்சிகைகளுக்கு நாங்கள் உத்தரவாதமாகமாட்டோமென்று விநயத்துடன் தெரிவிக்கிறோம்.

பழைய ஸஞ்சிகைகள் அடங்கிய புஸ்தகங்கள் ஸ்வல்பமாக இருப்பதாலும் தேவை ஜாஸ்தியாக இருப்பதாலும், வேண்டியவர்கள் தாமதமின்றி எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளவும்.

கார்யதர்சி.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிக ஸம்ப்ரதாய ஸபை.

திருக்கண்ணமங்கை.

இவ்வருஷம் ஸ்ரீ தேசிகன் உத்ஸவம் வெகு விமர்சையாய் நடந்து முடிவுபெற்றது. உத்ஸவத்தின் ஒன்பதாவது தினம் ஸபையால் நடத்திவரப்படும் பாடசாலையின் மாணாக்கர்கள் ஸ்தோத்ரஜாலம், திவ்யப்ரபந்தம் முதலிய க்ரந்தங்களில், வங்கீபுரம்வித்வான் ஸ்ரீ உப.வே. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர் ஸ்வாமியால் பரீக்ஷிக்கப்பட்டார்கள். அன்று ஒரு ஸபை கூடி அக்ராஸனம் வஹித்த ஸ்ரீ. உப. கிடாம்பி. ஸ்ரீநிவாஸரங்காசார்யர் ஸ்வாமி மாணாக்கர்களுக்கு நன்னிலம், ஸ்கூல் டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரீ. உப. விஜயராகவாசாரியரால் கொடுக்கப்பட்ட சில ஸம்ப்ரதாய புஸ்தகங்களைப் பாரிதோஷிகமாகக் கொடுத்தார். கடைசியில் திருவாரூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் கார்யதர்சியான T. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஸபையும் பாடசாலையும் மேல்மேல் வ்ருத்தியாகவேண்டும் என்றும், பாடசாலையை நடத்திவரும் உருப்பட்டேர். ஸ்ரீ உப. அ. ரங்காசார்யர் ஸ்வாமி நீடூழிகாலம் அரோக த்ருடகாத்ரராக எழுந்தருளியிருக்கும்படி பகவானை ப்ரார்த்தித்ததும் ஸபை கலைந்தது.

திருக்கண்ணமங்கை.
10—10—23

கிடாம்பி. வெங்கடாசார்யர்,
கார்யதர்சி.

ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிக ஸித்தாந்த அபிவர்த்தனீ ஸபா, ஸ்ரீரங்கம்

ஸ்ரீரங்கம் வடக்குச் சித்திர வீதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனுக்குப் புரட்டாசி மீ 5உ முதல் வழக்கம்போல் 6-நாள் உத்ஸவம் வெகு விமரிசையாய் நடந்தேறியது. பிரதிதினம் மாலை 3-மணிக்கு ஆரம்பித்து அடியிற்கண்ட உபந்யாஸங்கள் நடந்தன.

உபந்யாஸங்கள்.	உபந்யாஸகர்கள்.
1. "தத்வஜ்ஞானம்"	மோஹனூர் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.
2. "தர்மம்" என்னும் விஷயம் பல அதிகாரிகளைக் குறித்துப் பலவிதமாகிறது.	புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.
3. "கர்மாநுஷ்டானம்"	தட்டை, ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.
4. "ஆசார்யசிஷ்யபாவம்"	நெடுந்தெரு, ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.
5. "ஸ்ரீ தேசிகவைபவம்"	கீழச்சேரி, ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

பிரதிதினம் அநேக ஸ்வாமிகள் உபந்யாஸத்துக்கு எழுந்தருளி வெகு ஆவலுடன் கேட்டு அந்தத் தினங்களை ஸுதினங்களாகவே எண்ணினார்கள்.

கடைசி உத்ஸவதினம் 20-வயதுக்குட்பட்ட தேசிகஸம்பிரதாயஸ்தர்களான இருபத்திரண்டு சிறுவர்களுக்கு ஸ்ரீ தேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸ்தோத்ரம் முதலான ஸ்ரீ ஸூக்திகளுடைய பரீக்ஷையின்பேரில் உசிதமான ஸம்மானம் அளிக்கப்பட்டது. பிரதி வருஷமும் இவ்வாறே நடைபெறும்படி ஆசாரியன் அநுக்ரஹிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் திவ்ய ஸூக்திகளையும், ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களையும் வித்யார்த்திகளுக்கு வித்யாப்யாஸம் செய்விப்பதற்கும், வித்வான்களைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாயவிஷயங்களை உபந்யாஸங்கள் செய்விப்பதற்கும் 'ஸ்ரீதேசிக ஸபா' என்று ஒரு ஸபை அன்றையதினமே ஏற்படுத்தப்பட்டது. நெரூர் ஸ்ரீ. உ. வே. கே. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி அதற்கு அக்ராஸநாதிபதியாயும், ஸ்ரீ. உ. வே வி. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி (ஸ்ரீரங்கம் ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயர்) காரியதர்சியாயும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். ஸபைக்குவேண்டிய இதர அங்கத்தினர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அன்றைய தினமே அநேக ஸ்வாமிகள் ஸபையில் மெம்பர்களாகச் சேர்ந்தார்கள். ஸம்ப்ரதாய அபிமானிகள் இந்த ஸபையை ஆதரித்துத் தங்களால் இயன்ற உதவிபுரியும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீரங்கம்,
6—'0—3.

அ. ஸ்ரீநிவாஸன்,
காரியதர்சி.

Printed by K. R. Press, Madras, for the Secre'ary,
Sri Vaishnava Siddhanta Sabha.